

IAIN M
BANKS

POMYSLI NA FLÉBA

ROMÁN Z CYKLU KULTURA

• PŘELOŽIL RICHARD PODANÝ

Pomysli na Fléba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Ian M. Banks

Pomysli na Fléba – e-kniha

Copyright © Martin Královec - Planeta9, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Culture Series

Consider Phlebas

The Player of Games

Use of Weapons

Excession

Inversions

Look to Windward

Matter

Surface Detail

The Hydrogen Sonata

Cyklus Kultura

Pomysli na Fléba (2018)

Hráč (2019)

K čemu jsou zbraně (2019)

Líc a rub (2002)

IAIN M. BANKS
POMYSLI NA FLÉBA

IAIN M
BANKS

POMYSLI NA
FLÉBA

ROMÁN Z CYKLU KULTURA

Consider Phlebas

Copyright © Iain M. Banks, 1987

Czech edition © Martin Královec - Planeta9, 2018

Translation © Richard Podaný, 2018

ISBN 978-80-906-9858-1 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-907-3711-2 (ePDF)

ISBN 978-80-907-3710-5 (ePUB)

ISBN 978-80-906-9859-8 (Mobi)

Svádění od víry je horší než zabití.

Korán, 2.191

Ty u kormidla, křesťane či žide,
ó štíhlý, krásný, který hledíš
k návětrné straně
pomysli na Fléba, jež obdivovali tak
jako tebe lidé.

T. S. Eliot: Pustina. IV

(Přeložil Jiří Valja)

VĚNOVÁNO PAMÁTCE BILLA HUNTA

Prolog	11
1. Sorpen	17
2. Ruka Boží 137	29
3. Turbulence v čistém vzduchu	55
4. Chrám světla	75
Aktuální situace: jedna	113
5. Megalod'	129
6. Pojídači	181
Mezihra ve tmě	229
7. Hra jménem Zkáza	239
8. Meze vynalézavosti	295
Aktuální situace: dvě	347
9. Scharův svět	361
10. Velící systém: Batolit	396
Aktuální situace: tři	425
11. Velící systém: stanice	437
12. Velící systém: vlaky	475
13. Velící systém: konečná	517
14. Pomysli na Fléba	571
Dodatky: Války mezi Idirskou říší a Kulturou	577
Příčiny: Kultura	579
Příčiny: Idiřané	585
Válka ve stručnosti	589
Osoby a obsazení	597
Epilog	603

PROLOG

Ta loď dokonce ani neměla jméno. Neměla lidskou posádku, protože tovární plavidlo, v němž ji zkonstruovali, bylo už dávno evakuováno. Z téhož důvodu neměla ani systémy podpory života nebo ubytovací prostory. Neměla číslo třídy ani označení flotily, protože to byl kříženec sestavený z kusů různých válečných plavidel; a jméno neměla proto, že továrnímu plavidlu nezbyl na podobné vymyšlenosti čas.

Doky loď sestavily ze svých vypleněných skladů s díly, jak to nejlépe šlo, i když většina zbrojních, energetických a senzorických systémů byla vadná, překonaná nebo zralá na generálku. Tovární plavidlo vědělo, že jeho vlastní zkáza je nevyhnutelná, ale přece jen byla drobná možnost, že jeho poslední výtvar snad bude mít dost rychlosti a štěstí, aby unikl.

Jeden dokonalý, nesmírně cenný komponent ale tovární plavidlo přece jen mělo, a tím byl nesmírně výkonný – i když ještě syrový a necvičený – Mozek, kolem kterého zbytek lodi vybudovalo. Pokud by loď dopravila Mozek do bezpečí, připadalo by továrnímu plavidlu, že si vedlo dobře. Nicméně tu byl i další důvod – vlastně skutečný důvod –, proč mateřské doky své bojové dítě nepojmenovaly; myslely si, že mu chybí ještě něco dalšího: naděje.

Loď opustila konstrukční prostory továrního plavidla ve chvíli, kdy podstatná část montáže ještě nebyla dokončena. Usilovně zrychlovala, její kurz kreslil čtyřrozměrnou spirálu skrze vichřici hvězd, o kterých věděla, že tam čeká jen nebezpečí, pak přešla do hyperprostoru na opotřebovaných motorech z repasovaného plavidla jedné třídy, senzory z plavidla jiné třídy poškozenými v boji, se dívala, jak její rodiště mizí za zádi, a provedla zkoušky zastaralých zbrojních soustav kanibalizovaných z ještě jiné lodní třídy. Uvnitř trupu válečné lodi, ve vysokém vakuu úzkých, neosvětlených, nevytápěných prostor, se konstrukční drony ze všech sil snažily instalovat nebo dokončit instalaci senzorů, dismitorů, generátorů pole, disruptorů štítu, laserových polí, plazmových komor, skladů bojových hlavic, manévrovacích zařízení, opravářských systémů a tisíců dalších významnějších i méně významných komponent, bez nichž se funkční bojová loď neobejde. Loď se sunula rozlehlými prázdnými prostory mezi hvězdnými soustavami – a jak tovární drony dokončovaly práci, její vnitřní struktury se postupně měnily a ona byla uspořádanější a ne tak chaotická.

Několik desítek hodin po začátku prvního letu, právě když testovala navigační skener tým, že se zaměřovala zpátky, na trasu, kterou urazila, zaregistrovala loď jedinou mohutnou anihilační explozi daleko vzadu, kde bývalo tovární plavidlo. Dívala se, jak se nějakou dobu rozvíjí a šíří květ radiace, potom přesunula skenerové pole přímo dopředu a nahnala do už tak přetížených motorů ještě víc energie.

Loď dělala, co jen šlo, aby se vyhnula boji; držela se co nejdál od tras, které by pravděpodobně zvolila nepřátelská plavidla; jakýkoli náznak, že se někde nalézají nějaká loď, brala jako potvrzené zachycení přítomnosti nepřítele. Zároveň kličkovala a uhýbala a proplétala se a stoupala a klesala, ale také tak rychle, jak to jen šlo, a tak přímo, jak se jen odvážila, letěla

přes ten úsek galaktického ramene, kde se narodila, ke kraji obří úžiny a k relativně prázdnému prostoru za ní. Na protější straně, na okraji dalšího ramene, možná najde bezpečí.

A právě když dorazila k té první hranici, kde se hvězdy tyčí jako třpytivé útesy na pokraji prázdnoty, právě tehdy ji dohnali.

Flotila nepřátelských plavidel, kterou náhodou zavedl kurz poblíž prchající lodi, detekovala její rozeklaný trup a její hlučné emise a začala ji stíhat. Loď vletěla útočnickovi přímo do cesty a byla bezmocná. Méně vyzbrojená, pomalejší, zranitelná; téměř okamžitě věděla, že nemá šanci ani způsobit protivníkovi jakékoli škody.

A tak se sama zničila, odpálila celou zásobu bojových hlavíc, které nesla, a osvobodila náhlý poryv energie, který na sekundu a jen v samotném hyperprostoru zastínil světlo žlutého trpaslíka v nedaleké soustavě.

Okamžik před tím, než se samotná loď výbuchem proměnila v plazmu, většina z tisícovek explodujících bojových hlavíc rozmístěných v pravidelném vzoru po okolí vytvořila vně se šířící sféru radiace, jíž se zdálo být nemožné jakkoli uniknout. Ve zlomku vteřiny, který celá šarvátka trvala, ke konci nastalo několik milióntin vteřiny, kdy bitevní počítače nepřátelské flotily krátce analyzovaly čtyřrozměrné bludiště expandující radiace a zjistily, že existovala jedna neskutečně složitá a nepravděpodobná úniková cesta ven ze soustředných slupek rozpínajících se energií, jež se nyní mezi hvězdnými soustavami otevíraly jako okvětní plátky jakési obrovité květiny. Nicméně to nebyla taková trasa, aby ji Mozek nějaké nevelké, starobylé bojové lodě dokázal naplánovat, vytvořit a aby po ní byl s to letět.

A když zaznamenali, že Mozek lodi se vydal přesně po té trase skrze zástěnu anihilace, už bylo pozdě, nešlo mu zabránit, aby padal hyperprostorem k malé, chladné planetě, čtvrté od jediného žlutého slunce nedaleké soustavy.

Také bylo pozdě dělat cokoli se světlem explodujících bojových hlavic, které bylo uskupeno do primitivní šifry, jež popisovala osud plavidla a status a pozici uprchlého Mozku a jež byla čitelná pro kohokoli, kdo zachytí nereálné světlo šířící se rychle galaxií. Co však bylo nejhorší ze všeho – kdyby jejich konstrukce něco podobného umožňovala, elektronické mozky by se patrně zděsily –, ona planeta, ke které Mozek dospěl po cestě skrze štít explozí, nepatřila mezi ty, které by mohli prostě napadnout, zničit je, dokonce tam nemohli ani přistát; byl to Scharův svět poblíž oblasti pustého prostoru mezi dvěma rameny galaxie, jíž se říká Záliv mrzutosti, a také to byla jedna ze zapovězených Planet mrtvých.

---

1. SORPEN

Hladinu už měl u horního rtu. I když tiskl hlavu vši silou ke kamenné stěně cely, nos tak tak že udržel nad vodou. Neuvolní si ruce včas; utone.

V cele byla tma, smrad a teplo, jemu stékal pot přes obočí a pevně sevřená víčka, byl stále, dál a dál v transu a v koutku duše se snažil uvyknout představě vlastní smrti. Ale bylo tu ještě něco jiného, bzučelo to v tiché místnosti jako neviditelný hmyz, odmítalo to odejít a nebylo to k ničemu, jen to obtěžovalo. Byla to věta, irelevantní a zbytečná a tak stará, že zapomněl, kde ji slyšel nebo četl, a motala se mu stále dokola v hlavě, jako když mícháte mramorovou kuličkou uvnitř džbánu:

Džinmotové z Bozlenu dvě zabíjejí dědičné rituální asasíny nejbližších příbuzných nového Ročního krále tak, že je utopí v slzách kontinentálního empataura v jeho období smutku.

V jednu chvíli, krátce poté, co začalo jeho utrpení a on byl v transu zatím jen zčásti, ho napadlo, co by se stalo, kdyby se pozvracel. Bylo to v době, kdy z palácových kuchyní – asi o patnáct nebo šestnáct podlaží výš, pokud to spočítal správně – vyslali odpad do spletitého potrubí vedoucího do žumpové cely. Ta klokotající vodnatá břecha uvolnila nějaké hnojící jídlo,

které tu zbylo po posledním ubožákovi, jenž se utopil ve svinstvu a odpadu, a právě v tom okamžiku měl pocit, že se možná pozvrací. Bylo téměř uklidňující spočíst si, že na okamžik jeho smrti by to nemělo skoro žádný vliv.

A potom ho napadlo – v tom stavu nervózní frivolnosti, který někdy postihuje ty, kdo jsou ve smrtícím ohrožení, ale nemohou než čekat – jestli by jeho smrt uspíšil pláč. Teoreticky ano, ale prakticky vzato je to irelevantní; jenže právě tehdy se mu začala v hlavě motat ta věta.

Džinmotové z Bozleny dvě zabíjejí dědičné rituální...

Tekutina, kterou slyšel a hmatal a cítil až příliš zřetelně – a kterou by svým zdaleka ne tuctovým zrakem i viděl, kdyby měl oči otevřené – se krátce vzedmula a dotkla se ho zesponu na nose. Cítil, jak mu zahrazuje nozdry, plní je pachem, od kterého se mu zvedá žaludek. Ale potřásl hlavou, snažil se přimáčknot lebku ještě víc na kámen a pak smrdutý vývar opadl. Vyfoukl vzduch a zase mohl dýchat.

Už to nepotrvá dlouho. Znovu se podíval po zápěstích, ale kdepak. Zabrало by to ještě hodinu, možná víc, a jemu zbývají jen minuty, pokud bude mít štěstí.

Trans se už stejně začínal bortit. Vracel se k téměř naprostému vědomí, jako kdyby si jeho mozek chtěl plně uvědomovat vlastní smrt, vlastní zánik. Pokoušel se myslet na něco hlubokého, anebo si před očima promítat celý život, anebo se náhle rozpomenout na nějakou dávnou lásku, dlouho zapomenuté proroctví nebo předtuchu, ale nikde nic, jen ta prázdná věta a pocit, že tone ve špíně a odpadcích po druhých lidech.

Dědci zkurvený, pomyslel si. Jedním z pramála jejich projevů humoru či originality je to, že vymysleli elegantní, ironickou metodu usmrcení. Jak vhodné jim to jistě připadá, když vlečou svá sešlá těla na záchodky u jídelních síní, doslova kálejí na své nepřátele a tím je zabíjí.

Tlak vzduchu stoupal, sténavé rachocení tekutiny odněkud z dálky ohlašovalo, že tam nahoře zase někdo spláchl. *Dědci zkurvený. No, aspoň doufám, že jsi dodržela slib, Balvedo.*

Džinmotové z Bozlenu dvě zabíjejí dědičné rituální... blesklo mu hlavou a trubky na stropě zaprskaly a odpad s cáknutím dopadl do teplé tekuté masy, které už byla cela skoro plná. Vlna mu přeběhla přes obličej, pak zase opadla, nechala mu na vteřinu nos volný a dala mu čas hltavě se nadechnout. Nato tekutina mírně stoupla, znovu se jej dotkla zespoda na nose a už tam zůstala.

Zadržel dech.

Když jej zavěšovali, nejdřív to bolelo. Ruce svázané v těsných kožených sáčcích měl přímo nad hlavou, zakované do silných smyček železa připevněných nýty ke stěnám cely a nesoucích celou jeho váhu. Nohy měl svázané jednu ke druhé, ale nechali je volně viset uvnitř železné roury, také připevněné ke stěně, která mu bránila přenést na chodidla a kolena jakoukoli váhu a zároveň mu nedovolovala pohybovat nohama od stěny nebo ze strany ke straně víc než na šířku dlaně. Roura končila mírně nad koleny; výš už byla jen tenká špinavá bederní rouška halící jeho stařeckou a nemytou nahotu.

Potlačoval bolest v zápěstích a ramenou i v té době, kdy jej čtyři urostlí strážníci, dva z toho na žebřících, upevňovali na místě. Přesto cítil takové to šimrání v zátylku, které mu napovídalo, že by ho to *mělo* bolet. To postupně sláblo, když hladina odpadní vody v nevelké žumpové cele stoupala a nadzvedala mu tělo.

Tehdy, jakmile strážníci odešli, se začal přesouvat do transu, i když věděl, že to je nejspíš beznadějně. Nevydrželo to dlouho; za pár minut se dveře cely znovu otevřely, jeden strážný spustil na vlhké dlažební kameny kovový můstek a do tmy vtrhlo světlo z chodby. Zastavil chameleonský trans a natáhl krk, aby zjistil, copak že to má za návštěvu.

Do cely vešel shrbený, prošedivělý Amahain-Frolk, ministr bezpečnosti Sorpenské gerontokracie, s krátkou holí, z níž vycházelo chladné modré světlo. Stařec se na něj usmál a přikývl na souhlas, potom se otočil k chodbě a hubenou bezbarvou rukou pokynul komusi, kdo do té doby stál před celou, ať vkročí na krátký můstek a vejde. Hádal, že to bude agentka Kultury Balveda, a také že byla. Vešla lehkým krokem na kovový povrch, pomalu se rozhlédla, pak na něj upřela zraky. Usmál se a pokusil se pokývnout na pozdrav, až si odřel uši o nahé paže.

„Balvedo! Já si myslel, že tě zase uvidím. Přišla ses podívat na hostitele večírku?“ přinutil se k pousmání. Oficiálně to byl jeho banket; opravdu je hostitel. Další z žertíků Gerontokracie. Doufal, že mu na hlase nejsou znát žádné stopy strachu.

Perosteck Balveda, agentka Kultury, o celou hlavu vyšší než starý pán vedle ní, a dokonce i v tom bledničkovém světě modré pochodně pozoruhodně krásná, pomalu zavrtěla drobnou, pěkně upravenou hlavou. Krátké černé vlasy jí přiléhaly k lebce jako stín.

„Ne,“ odpověděla. „Nechtěla jsem tě vidět ani se s tebou loučit.“

„Dostala jsi mě sem, Balvedo,“ řekl tiše.

„Ano, a sem taky patříš,“ prohlásil Amahain-Frolk, jen co popošel po můstku tak daleko dopředu, jak popojít mohl, aniž by ztratil rovnováhu a musel došlápnout na vlhkou podlahu. „Chtěl jsem, aby tě nejprve mučili, ale tady slečna Balveda se za tebe přimluvila.“ Ministr otočil hlavu k ženě a jeho pisklavý, škrábavý hlas se rozlehl v cele. „I když jen Bůh ví, proč vlastně. Ale skutečně sem patříš, vrahu.“ Pohrozil holí téměř nahému muži pověšenému na špinavé stěně cely.

Balveda se dívala do země, někam k chodidlům sotva viditelným pod lemem dlouhých, nezdobených šedých šatů. Ve světle z chodby se zaleskl kruhový přívěsek na řetízku. Amahain-Frolk couvl po její bok, zvedl svítící hůl výš a zamžoural na zajatce.

„Víš, ještě teď bych skoro přísahal, že tam visí Egratin. Skoro...“ zavrtěl vyhublou kostnatou hlavou, „...skoro nemůžu uvěřit, že on to není, aspoň ne vždycky než otevře ústa. Bože na nebi, tihle Chameleoni jsou ale děsiví a nebezpeční!“ Podíval se na Balvedu. Uhladila si vlasy v týle a podívala se shůry na starce.

„Také je to prastarý a hrdý národ, pane ministře, a zbylo jich velice málo. Mohu vás ještě jednou požádat? Prosím? Nechte jej žít. Mohl by být...“

Gerontokrat před ní začal máchat hubenou pokroucenou rukou a obličej se mu zkřivil do úšklebku. „Ne! Buďte tak laskava, slečno Balvedo, a přestaňte mě žádat o to, aby byl ten... ten asasín, ten vražedný, zrádčovský... *špeh* ušetřen. Myslíte si snad, že bereme zbabělou vraždu a vydávání se za jednoho z našich mimoplanetárních vyslanců na lehkou váhu? Jakou škodu mohl tenhle... *tvor* způsobit! Když jsme jej zadrželi, dva členové stráže zemřeli jen od toho, že je *poškrábal*! A další nadosmrti oslepl, když mu ten netvor plivl do očí! Nicméně...“ Amahain-Frolok se zašklebil na muže přikovaného ke stěně, „ty zuby jsme mu vytrhli. A ruce má svázané tak, že nemůže poškrábat ani sám sebe.“ Znovu se otočil k Balvedě. „Říkáte, že jich je málo? Já na to, že to je dobře; a brzy bude ještě o jednoho méně.“ Stařec se s přimhouřenýma očima díval na ženu. „Jsme vám a vašemu lidu vděční, že jste toho podvodníka a vraha odhalili, ale nemyslete si, že tím získáváte právo říkat nám, co máme dělat. Uvnitř gerontokracie jsou takoví, kdo nechtějí slyšet o žádném vnějším vlivu, a jak se válka přibližuje, jejich hlasy nabírají na váze. Uděláte dobře, když si neznepráte ty z nás, kdo vaši věc podporují.“

Balveda našpulila rty, znovu se podívala do země, sepjala štíhlé ruce za zády. Amahain-Frolok se otočil zpátky k muži visícímu na stěně a pak k němu za řeči máchal holí. „Brzy budeš mrtvý, podvodníku, a s tebou zemřou i plány tvých pánů na

ovládnutí naší mírumilovné soustavy! Stejný osud čeká i je, pokud se pokusí k nám vtrhnout. My a Kultura jsme...“

Zavrtěl hlavou, jak nejvíc mohl, a odpověděl řevem: „Frolku, ty jsi ale idiot!“ Stařec sebou cukl, jako kdyby dostal ránu. Chameleon pokračoval: „Copak ti není jasné, že vás obsadí tak jako tak? Nejspíš Idiřané, a když ne ti, tak Kultura. Už neřídíte vlastní osud; s tím vším válka udělala konec. Brzy bude celý tenhle sektor součástí fronty, pokud se ovšem *nepostaráte*, aby byl součástí sféry idirského vlivu. Poslali mě jen proto, abych vám řekl, co byste měli vědět i beze mě – ne abych vás klamem přiměl udělat něco, čeho byste později litovali. Proboha, člo- věče, Idiřané vás přece *nesežerou* a...“

„Cha! Ale vypadají na to! Netvoří se třema nohama; nájezd- níci, zabijáci, cizověrci... Chceš, abychom se s nimi spojili? S těmi trojkroky obludami? Abychom se nechali rozdupat pod jejich *kopyty*? Abychom museli uctívat jejich falešné bo- hy?“

„Aspoň nějakého boha mají, Frolku. Kultura ne.“ Protože se soustředil na mluvení, do paží se mu vracela bolest. Změnil polohu, jak to jen šlo, a podíval se dolů na ministra. „Aspoň přemýšlejí stejně jako vy. Kultura ne.“

„Ale kdepak, přáteli, kdepak.“ Amahain-Frolk proti němu vztáhl ruku s otevřenou dlaní a zavrtěl hlavou. „Taková semín- ka nesváru tu nezaseješ.“

„Bože můj, ty pitomý dědku,“ zasmál se ten na stěně. „Chceš vědět, kdo je skutečným zástupcem Kultury na téhle planetě? Ona to není,“ ukázal bradou na ženu, „je to ten vý- konný sekáček na maso, co s ní všude chodí, ta její nožová střela. Ta žena sice rozhoduje, střela sice dělá, co ona jí říká, ale střela je skutečným vyslancem. To je v Kultuře hlavní: stro- je. Protože Balveda má dvě nohy a hladkou kůži, myslíš si, že bys měl být na její straně, jenže na straně života jsou v téhle válce Idiřané...“

„No, ty budeš za chvíli na jeho *druhé* straně.“ Gerontokrat si odfrkl a kradmo se podíval po Balvedě, která se zpod sklopeného obočí dívala na muže přikovaného ke stěně. „Pojďme, slečno Balvedo,“ prohlásil Amahain-Frolk, otočil se, vzal ženu za paži a vedl ji ven z cely. „Přítomnost toho... *tvora* páchne hůř než cela.“

V té chvíli k němu Balveda vzhlédla bez ohledu na maličkého ministra, který se ji snažil táhnout ke dveřím. Dívala se přímo na vězně čirýma očima s černými duhovkami a držela paže odtažené od boků. „Je mi to líto,“ řekla mu.

„Věř mi nebo ne, já to v zásadě беру podobně,“ odpověděl a přikývl. „Hlavně mi slib, že dneska večer budeš moc málo jíst a pít, Balvedo. Rád bych si myslel, že tam nahoře je aspoň někdo na mojí straně, i kdyby to měl být můj nejhorší nepřítel.“ Chtěl, aby to vyznělo vzdorně a vtipně, ale bylo to jen zahořklé; uhnul pohledem, aby se jí nedíval do tváře.

„Slibuji,“ řekla Balveda. Nechala se vyvést ven a ve vlhké cele se vytrácelo modré světlo. Přímou ve dveřích se zastavila. Když bolestivě natáhl hlavu, co to jen šlo, sotva na ni viděl. Všiml si, že nožová střela je tam také, hned za dveřmi cely; nejspíš tam byla celou tu dobu, ale on si nevšiml jejího štíhlého, ostrého tělíčka, protože se vznášelo ve tmě. Podíval se Balvedě do tmavých očí a nožová střela se pohnula.

Chvilíčku si myslel, že Balveda vydala titěrnému strojku pokyn, ať jej hned teď zabije – nenápadně a rychle, dokud ona brání Amahainu-Frolkovi ve výhledu – a rozbušilo se mu srdce. Ale drobný přístroj jen Balvedě proletěl kolem obličejce a zmizel na chodbě. Balveda na rozloučenou zvedla ruku.

„Sbohem, Boro Horzo Gobuchule,“ řekla. Rychle se otočila, sešla z můstku a opustila celu. Strážní můstek vytáhli ven a dveře se zabouchly, pryžové příruby zaskřípaly na špinavé podlaze a pak to jednou zasyčelo: vnitřní těsnění se postarala, aby dveřmi neunikala voda. A on tam visel a díval se chvilku

dolů na neviditelnou podlahu, ale pak znovu přešel do transu, který by změnil jeho zápěstí, který by je ztenčil tak, aby unikl z okovů. Ale cosi na tom vážném, nekompromisním tónu, jímž Balveda vyslovila jeho jméno, jej uvnitř drtilo, a pokud ne dřív, pak v ten okamžik chápal, že není jak uniknout.

... tak, že je utopí v slzách...

Plíce mu pukaly! Ústa se mu chvěla, krk se křečovitě stahoval, v uších měl špínu, ale i tak slyšel mocné dunění a i ve tmě viděl světlo. Břišní svaly se začaly roztahovat a stahovat a on musel zatnout čelist, aby se mu ústa neotevřela v touze po vzduchu, který tu není. Teď. Ne... *teď* to bude muset vzdát. Ještě ne... rozhodně ne. Teď, teď, teď, každou chvilku; kapitulovat před tím děsivým černým vakuem uvnitř... musí dýchat... *teď!*

Než měl možnost otevřít ústa, něco s ním praštilo o stěnu – třísklo to s ním o kameny, jako kdyby ho udeřila nějaká obrovitá železná pěst. Jediným křečovitým výdechem vyhnal z plic zatuchlý vzduch. Tělo měl najednou studené a každý jeho kousek, který byl poblíž stěny, se zmítal v bolesti. Připadalo mu, že smrt znamená tíhu, bolest, chlad... a příliš světla...

Zvedl hlavu. Bolestí ze světla zaskučel. Pokoušel se vidět, pokoušel se slyšet. Co se to děje? Proč dýchá? Proč je sakra zase tak *těžký*? Tělo mu rvalo paže z kloubů; zápěstí měl porozřezaná skoro na kost. Kdo mu tohle *udělal*?

Kde měl před sebou dřív protějsí stěnu, tam teď zela veliká rozeklaná díra, která sahala až pod úroveň podlahy. Všechny sajrajt a špína jí prudce odtékaly. Posledních pár pramínek tekutiny syčelo na žhavých okrajích průlomu, takže pára, která od nich stoupala, se klikatila kolem stojící postavy, jež bránila dovnitř vniknout většině toho oslnivého světla zvenčí, z širého sorpenské nebe. Ta postava měřila tři metry a vypadala zhruba jako menší pancéřovaná kosmická loď na trojnožce

silných nohou. Přilba se zdála být dost velká, aby se do ní vešly tři lidské hlavy vedle sebe. Jedna titánská ruka skoro ležérně třímala plazmové dělo, na které by Horza potřeboval obě ruce, jen aby je zvedl; ve druhé pěsti ten tvor svíral ještě o něco větší střelnou zbraň. Za jeho zády se do otvoru cpala idirská dělová plošina jasně osvětlená explozemi, které teď Horza cítil přes železo a kámen, k nimž byl připoután. Zvedl hlavu k obrovi stojícímu v průlomů a pokusil se o úsměv.

„Teda,“ zaskřehotal, potom se zakuckal a odplivl si, „vy jste si fakt dali hodně na čas.“

---

2. RUKA BOŽÍ 137

Venku před palácem, v kousavém chladu zimního odpoledne, bylo jasné nebe plné čehosi, co vypadalo na třpytivý sníh.

Horza se zastavil na rampě bojového raketoplánu, podíval se nahoru, rozhlédl se. Strmé stěny a štíhlé věže palácové věz-nice odrážely zvuky a záblesky stále pokračujících přestřelek, idirské dělové plošiny přeletovaly sem a tam a občas pálily. Mrazivý vánek kolem nich hnal obří mraky zplodin z antilase-rových moždířů na střeše paláce. Závan větru hodil k nehyb-nému raketoplánu trochu povlávající třpytivé fólie a Horza na-jednou zjistil, že má jednu stranu mokrého a lepkavého těla pokrytou peřím odrážejícím světlo.

„Prosím. Boj ještě neskončil,“ zaduněl hlas idirského vojá-ka za jeho zády, patrně myšlený jako diskrétní šeptání. Hor-za se otočil k pancéřovanému trupu a pak zvedl zraky k hledí obrovy přilby, na němž viděl odraz své vlastní stařecké tváře. Zhluboka se nadechl, potom přikývl, sebral se a lehce roztře-šeně vešel do lodě. Záblesk světla vrhl diagonálně před něj je-ho vlastní stín, plavidlo se zapotácelo v rázové vlně od mocné exploze kdesi uvnitř paláce, ale pak se už rampa zavřela.

Podle jmen jejich poznáte je, pomyslel si Horza při sprcho-vání. Všeobecným kontaktním jednotkám Kultury, které až dosud nesly hlavní tíhu prvních čtyř let války v kosmu, od-

jakživa vybírají žertovná, nejapná jména. Dokonce i u nových bojových lodí, které začali vyrábět teď, když se jejich tovární plavidla konečně přizpůsobila intenzivnějšímu režimu válečné výroby, dávají přednost buď žertovným, temným, anebo naprosto nechutným jménům, jako kdyby nedokázali brát ten obrovitý konflikt, do kterého zabředli, dostatečně vážně.

Idiřané to vidí jinak. Jsou toho názoru, že jméno loď by mělo odrážet závažný charakter jejího určení, povinností a rázného používání. V obrovitém idirském vojenském loďstvu jsou stovky plavidel pojmenovaných po týchž hrdinech, planetách, bitvách, náboženských pojmech, či obdařené působivými adjektivy. Lehký křižník, který zachránil Horzu, byl 137. plavidlem, jež dostalo jméno *Ruka Boží*, kromě něj a současně s ním existovalo přes stovku jiných vojenských plavidel se stejným jménem, takže jeho kompletní název zněl *Ruka Boží 137*.

Horza se s jistými obtížemi osušil ve vzduchovém proudě. Jako všechno na lodi bylo i tohle zařízení vyrobeno v monumentálním měřítku vhodném k rozměrům Idiřanů – a hurikán vzduchu, který vytvářelo, ho div nevyrazil ze sprchové kabiny ven.

Querl Xoralundra, zvěd-otec a válečný kněz Čtyř duší, tributní sekty z Farn-Idiru, připlácl obě ruce na desku stolu. Horzovi to ale spíš připomínalo srážku dvou tektonických desek.

„Takže, Boro Horzo,“ zaburácel starý Idiřan, „už ses zotavil.“

„V zásadě,“ přikývl Horza a zamnul si zápěstí. Seděl v Xoralundrově kajutě na lodi *Ruka Boží 137* a na sobě měl objemnou, ale pohodlnou kosmickou kombinézu, kterou podle všeho přivezli zvláště pro něj. Xoralundra, také v kombinéze, nedal jinak, než že se i on obleče, protože válečná loď byla stále v bojové pohotovosti, i když už opisovala rychlou a nízkou orbitu kolem planety Sorpen. Rozvědka potvrdila, že v soustavě se nachází VKJ Kultury z třídy Hora; *Ruka* v tom byla sama a ne nacházela po lodi Kultury ani stopu, a tak museli být opatrní.

Xoralundra se přiklonil k Horzovi a vrhl tak stín na stůl. Obrovská hlava, která při pohledu přímo zepředu měla sedlovitý tvar a blízko okraje nesla dvě jasné a nemrkající přední oči, se tyčila nad Chameleonem. „Měl jsi štěstí, Horzo. Nepřišli jsme tě zachránit ze soucitu. Selhání je samo sobě odměnou.“

„Děkuji, Xoro. Nic milejšího mi nikdo za celý den neřekl.“ Horza seděl zapřený do opěradla a teď si jednou stařecky vypadající rukou prohrábl řídké žlutnoucí vlasy. Zabere několik dnů, než zmizí ten stařecký vzhled, který si osvojil, ale už teď cítil, jak se z něj začíná vytrácet. Každý Chameleon má v hlavě obraz sebe samotného, který si na zpola podvědomé úrovni stále drží a obnovuje, aby tělo zůstalo v podobě, kterou zvolila vůle. Horza teď už nepotřeboval vypadat jako gerontokrat, a tak se myšlený obraz vyslance, jehož roli pro Idiřany hrál, fragmentoval a rozpadal a jeho tělo se vracelo k normálnímu, neutrálnímu stavu.

Xoralundrova hlava pomalu putovala ze strany ke straně mezi okraji límce kombinézy. Tohle gesto si Horza nikdy nebyl s to uspokojivě přeložit, i když pracoval pro Idiřany a s Xoralundrou se znal už z dob dlouho před válkou.

„Nimčeně... jsi naživu,“ prohlásil Xoralundra. Horza přikývl a na znamení souhlasu zabubnoval prsty na desku stolu. Kdyby si jen kvůli té idirské židli, na které hřaduje, nepřipadal tolik jako dítě; nohama ani nedosáhl na zem.

„V zásadě. A mimochodem, díky. Je mi líto, že jsem vás musel dovléct až sem, jen abyste zachránili někoho, kdo selhal.“

„Rozkaz je rozkaz. Já osobně jsem rád, že jsme to mohli udělat. Teď ti musím povědět, proč jsme takové rozkazy dostali.“

Horza se usmál a uhnul pohledem od starého Idiřana, který mu právě složil cosi jako poklonu; velká vzácnost. Pak se na něj zase podíval a sledoval, jak jeho rozměrná ústa – dost

velká, napadlo ho, aby vám ukousnul obě ruce najednou – bu-
rácivě vyřázejí precizní krátká slova v idirštině.

„Svého času jsi byl na správcovské misi na Scharově světě,
jedné z dražazonských Planet mrtvých,“ konstatoval Xoralun-
dra. Horza přikývl. „Potřebujeme, aby ses tam vrátil.“

„Teď hned?“ zeptal se Horza široké, tmavé Idiřanovy tvá-
ře. „Jsou tam jen samí Chameleoni. Už jsem vysvětloval, že
nebudu hrát roli jiného Chameleona. A že rozhodně žádného
nezabiju.“

„To po tobě nechceme. Poslouchej, vysvětlím ti to.“ Xora-
lundra se zapřel do opěradla způsobem, který by téměř každý
obratlovec – a možná i každá bytost obratlovcí jen podobná
– označil za unavený. „Před čtyřmi standardními dny,“ začal
s výkladem – jenže pak jeho přilba od kombinézy, položená na
podlaze kousek od nohou, vydala pronikavé zakvílení. Zvedl
ji z podlahy a postavil na stůl. „Prosím?“ řekl – a Horza věděl
o Idiřanově hlase dost na to, aby pochopil, že ať querla vyrušil
kdokoli, měl by k tomu radši mít dobrý důvod, jinak uvidí.

„Máme tu samici z Kultury,“ ozval se hlas z přilby.

„Áááá...“ protáhl Xoralundra tiše a opřel se. Na obličejí se
mu letmo objevil idirský ekvivalent úsměvu – našpulená ústa,
přimhouřené oči. „Dobře, kapitáne. Je už na palubě?“

„Ne, querle. Raketoplán dorazí až za několik minut. Sta-
huji dělové plošiny. Jsme připraveni opustit soustavu, jakmile
budou všechny na palubě.“

Xoralundra se přiklonil k přilbě. Horza si prohlížel stár-
noucí pokožku na hřbetech jeho rukou. „A co ta loď Kultury?“
zeptal se Idiřan.

„Pořád nic, querle. Nikde v soustavě být nemůže. Počítač je
toho názoru, že je venku, patrně mezi námi a flotilou. Zane-
dlouho jim jistě dojde, že jsme tady sami.“

„Zpátky k flotile vyrazíte okamžitě, jakmile bude agentka
Kultury na palubě, na plošiny čekat nebudete. Rozumíte, kapi-

táne?“ Xoralundra se podíval na Horzu, který si zase pozorně prohlížel jej. „Rozumíte, kapitáne?“ zopakoval querl a pořád se na člověka díval.

„Ano, querle,“ přišla odpověď. Horza slyšel ledový tón dokonce i z reproduktorku v přilbě.

„Správně. Na základě vlastní iniciativy vyberte nejlepší trasu zpátky k flotile. A zatím na rozkaz admirality zničíte fúzními bombami města De'aychanbie, Vinch, Easna-Yowon, Izilere a Ylbar.“

„Ano, quo...“ Xoralundra dloubl prstem do vypínače na přilbě a ta ztichla.

„Vy máte Balvedu?“ zeptal se Horza překvapeně.

„Ano, máme agentku Kultury. Její zjetí nebo likvidaci беру jako poměrně nevýznamné. Ale Admiralita byla ochotna uvažovat o natolik riskantní akci na tvou záchranu daleko před hlavní flotilou, jedině když jsme je ujistili, že se ji pokusíme zajmout.“

„Hmm. Vsadím se, že Balvedinu nožovou střelou jste nedostali,“ odfrkl si Horza a znovu se zadíval na vrásky na svých rukou.

„Destruovala se v době, kdy tě vedli na palubu raketoplánu, který tě dopravil na loď.“

Xoralundra mávl jednou rukou a vyslal přes stůl závan vzduchu s idirskou vůní. „Ale dost o tom. Musím vysvětlit, proč jsme na tvou záchranu riskovali lehký křižník.“

„To rozhodně,“ souhlasil Horza a zadíval se na Idiřana.

„Před čtyřmi standardními dny,“ začal querl, „skupina našich lodí zachytila osamělé plavidlo Kultury konvenčního vnějškového vzhledu, ale poměrně zvláštní vnitřní konstrukce, aspoň podle jeho emisní signatury. Loď byla zničena velmi snadno, ale unikl její Mozek. Poblíž byla planetární soustava. Mozek podle všeho překonal reálný prostor až na místo na planetárním povrchu vybrané oběžnice, což naznačuje úroveň

nakládání s hyperprostorovým polem, o jakém jsme si mysleli – doufali jsme –, že je zatím mimo schopnosti Kultury. A zcela jistě je, že podobná kosmobacie je zatím mimo naše možnosti. Vzhledem k řečenému i dalším náznakům máme dobré důvody se domnívat, že dotyčný Mozek patří k nové třídě Všeobecných přepravních systémů, kterou Kultura vyvíjí. Zajetí Mozku by bylo rozvědným úspěchem prvního řádu.“

Tady se querl odmlčel. Horza toho využil k dotazu: „Takže on je na Scharově světě?“

„Ano. A podle své poslední depeše měl v úmyslu se ukrýt v tunelech Velícího systému.“

„A vy s tím nemůžete nic dělat?“ Horza se usmál.

„Přišli jsme za tebou. Právě tohle s tím děláme, Boro Horzo.“ Querl se odmlčel. „Tvar tvých úst mi napovídá, že na té situaci vidíš něco zábavného. Co to je?“

„Jenom mě napadlo... napadlo hodně věcí: že ten Mozek byl buď dost chytrý, anebo měl ohromnou kliku; jakou vy jste měli kliku, že jsem byl poblíž; a taky že Kultura tomu těžko bude jen nečinně přihlížet.“

„Postupně k jednotlivým bodům,“ odpověděl Xoralundra prudece, „Mozek Kultury byl chytrý a také měl štěstí; my jsme měli štěstí; Kultura toho moc nenadělá, protože pokud vím, nemá ve svých službách žádné Chameleony, a zcela jistě žádného, který by už sloužil na Scharově světě. A také musím dodat, Boro Horzo,“ pokračoval Idiřan, položil na stůl obě obrovské ruce a naklonil ke člověku velikou hlavu, „že i ty jsi měl nemalé štěstí.“

„No ovšem, ale rozdíl spočívá v tom, že já na štěstí věřím,“ zašklebil se Horza.

„Hmm. To ti moc neslouží ke cti,“ prohodil querl. Horza pokrčil rameny.

„Takže chcete, abych letěl na Scharův svět a zmocnil se Mozku?“

„Pokud to půjde. Možná je poškozený. Možná bude mít sklon k sebeodstranění, ale za tu cenu to stojí. Dáme ti všechnu potřebnou výbavu, ale už samotná tvoje přítomnost nám získá výhodu.“

„A co lidi, kteří tam už jsou? Chameleoni na správcovské misi?“

„Neozvali se nám. Nejspíš ani nevědí o tom, že k nim Molek dorazil. Další jejich rutinní hlášení má přijít za několik dnů, ale vzhledem k nynějšímu rušení komunikací vlivem války je možná nebudou s to odeslat.“

„A co...“ Horza začal pomalu, díval se na plochu stolu a u toho na ni jedním prstem kreslil nějaký kruhový vzor, „...co víte o personálu základny?“

„Dva starší funkcionáře nahradili mladší Chameleoni,“ odpověděl Idiřan. „Dva mladší postoupili do hodnosti starších a zůstali tam.“

„Nebudou v žádném nebezpečí, že ne?“ chtěl vědět Horza.

„Naopak. Vnitřek dražazonské Klidové bariéry na Planetě mrtvých bezpochyby patří za současných nepřátelských operací mezi nejbezpečnější místa vůbec. Ani my, ani Kultura si nemůžeme dovolit nějak Dražazony urazit. Právě proto oni nemohou udělat nic – a my můžeme použít jen tebe.“

„A pokud...“ vyslovoval Horza pečlivě, poposedl si dopředu a nasadil trochu hlubší tón, „pokud pro vás ten metafyzický počítač získám...“

„Cosí ve tvém hlase mi napovídá, že se blížíme k otázce odměny,“ poznamenal Xoralundra.

„To se opravdu blížíme. Už jsem pro vás nasazoval krk dost dlouho, Xoralundro. Chci skončit. Tam na té základně na Scharově světě je jedna moje dobrá přítelkyně, a pokud bude souhlasit, chci ji i sebe dostat někam pryč od celé té války. Přesně to žádám.“

„Nemůžu ti slíbit nic. Požádám o to. Tvoje dlouhá a oddaná služba bude vzata v úvahu.“

Horza se narovnal a zamračil se. Nevěděl jistě, jestli to Xoralundra říká ironicky, anebo ne. Šest let patrně příslušníkovi rasy, které je prakticky nesmrtelná, vůbec nepřipadá jako dlouhá doba; zato ale querl Xoralundra ví, jak často jeho křehký lidský svěřenec riskoval vše a bez skutečné odměny ve službách svých cizích pánů, takže to snad myslí vážně. Než mohl Horza pokračovat v licitaci, znovu zakvílela přilba. Horza sebou cukl. Všechny zvuky na idirské lodi jako by ho ohlušovaly. Hlasy znějí jako burácení hromu; obyčejné bzučáky a pípavé signály mu zvoní v uších ještě dlouho po tom, co dozní; a při hlášeních palubního rozhlasu si musel držet hlavu v obou dlaních. Horza jen doufal, že dokud bude na palubě, nebude důvod k vyhlášení poplachu. Poplach na idirské lodi může nechráněný lidský sluch poškodit.

„Co je?“ zeptal se Xoralundra přilby.

„Samice na palubě. Stačilo by mi jenom osm minut, abych i ty dělové...“

„Města byla zničena?“

„...Ano, querle.“

„Okamžitě opustit orbitu a plnou rychlostí k flotile.“

„Querle, musím poukázat...“ odvážil se tichý, rovnoměrný hlas z přilby na stole.

„Kapitáne,“ odsekl Xoralundra rázně, „dosud v této válce došlo ke čtrnácti individuálním soubojům mezi lehkými křižníky typu 5 a Všeobecnými kontaktními jednotkami třídy Hora. Všechny skončily vítězstvím nepřítele. Viděl jste někdy, co zbude z lehkého křižníku, když s ním VKJ skoncuje?“

„Ne, querle.“

„Já také ne, a nemám vůbec v úmyslu to vidět poprvé a ještě k tomu zevnitř. Okamžitě proveďte rozkaz.“ Xoralundra znovu uhodil do tlačítka na přilbě. Pak upřel zrak na Horzu. „Udělám vše, co půjde, abych dosáhl tvého uvolnění ze služeb s dostatečnými prostředky, pokud tedy dosáhneš úspěchu. Dále. Jakmile

se spojíme s hlavní částí flotily, poputuješ rychlým spojem na Scharův svět. Tam dostaneš raketoplán, a to hned za Klidovou bariérou. Bude neozbrojený, ale bude na něm vybavení, které podle nás budeš patrně potřebovat, včetně nějakých nízkodosahových hyperprostorových spektografických analyzátorů, pro případ, že by Mozek provedl omezenou destrukci.“

„Kde vezmu jistotu, že bude ‚omezená‘?“ zeptal se Horza skepticky.

„Mozek přes svou poměrně omezenou velikost váží několik tisíc tun. Anihilační destrukce by rozerval planetu vedví, a tím by si znepřátelili Dra’Azon. Něco takového by žádný Mozek Kultury neriskoval.“

„Ta tvoje jistota si mě získala,“ opáčil Horza kysele. V tu chvíli se hluk v pozadí kolem nich změnil. Xoralundra otočil přilbu obráceně a podíval se na jednu z drobných obrazovek uvnitř.

„Výborně. Jsme na cestě.“ Znovu se podíval na Horzu. „Měl bych ti povědět ještě jednu věc. Skupina lodí, která zachytila tu loď Kultury, se pokusila pronásledovat prchající Mozek dolů na planetu.“

Horza se zamračil. „Lepší nápad neměli?“

„Dělali, co se dalo. V té bojové skupině měli několik zajatých warpových zvířat čuy-hirtsu, deaktivovali je k pozdějšímu použití pro překvapivý útok na základnu Kultury. Jedno z nich v rychlosti vybavili pro omezenou výpravu na povrch planety a vyslali po warpové trajektorii proti Klidové bariéře. Jenže jim lest nevyšla. Jakmile zvíře překonalo Bariéru, napadlo je něco podobného Rastru a ono utrpělo vážné poškození. Z warpu vystoupilo poblíž planety na kurzu, který znamenal vstup v úhlu, ve kterém shoří. Takže musím považovat výbavu i pozemní jednotku za zničené.“

„No, řekněme, že to byl slušný pokus, ale proti Dra’Azonovi nejspíš dokonce i ten báječný Mozek, po kterém jdete,

vypadá jako elektronkový počítač. K jeho oklamání toho bude potřeba víc.“

„Myslíš, že to dokážeš?“

„Nevím. *Nemyslím si*, že dovedou číst myšlenky, ale kdo ví? Taky si *nemyslím*, že by se Dra'Azon moc staral o válku, nebo o ní vůbec věděl, a že by ho zajímalo, co jsem dělal od doby, kdy jsem opustil Scharův svět. Takže si nejspíš nebudou s to spočítat dvě a dvě – ale jak říkám, kdo to ví?“ Horza znovu pokrčil rameny. „Za pokus to stojí.“

„Dobře. Podrobnější instruktáž provedeme, až se dostaneme ke flotile. Prozatím se musíme modlit, aby náš návrat proběhl bez incidentů. Možná bys rád mluvil s Perosteck Balvedou, než půjde k výslechu. Zařídil jsem u zástupce inkvizitora flotily, že se s ní můžeš sejít, pokud chceš.“

Horza se usmál. „Xoro, nic mi neudělá větší radost.“

Querl měl na lodi letící plnou rychlostí ze soustavy Sorpenu jinou práci. Horza zůstal v Xoralundrově kajutě, že si odpočine a nají se, až pak se zastavil u Balvedy.

Automatická kantýna lodě vyrobila svou nejlepší představu jídla vhodného pro humanoida, ale i tak to chutnalo hnusně. Horza snědl, co dokázal, a vypil něco stejně nelákavé destilované vody. Všechno to servíroval medžel – ještěrovitý tvor vysoký asi dva metry, s dlouhou plochou hlavou a šesti nohama; na čtyřech běhal, ty přední používal jako ruce. Medželové jsou zvířecí společníci Idiřanů. Jde o složitou společenskou symbiózu, jejíž zkoumání po celá ta tisíciletí, co je idirská civilizace součástí galaktické komunity, zaručuje exosociologickým fakultám mnoha univerzit hojné výzkumné fondy.

Sami Idiřané se vyvinuli na své planetě Idir jako vrcholové netvoři na planetě plné netvorů. Frenetická a divoká ekologie Idiru z raných dob už dávno zmizela a s ní zmizeli i všichni ostatní místní netvoři až na ty v zoologických zahradách. Idi-

řané si přesto zachovali inteligenci, která z nich udělala vítěze, a také biologickou nesmrtnost, která vzhledem k brutalitě někdejšího boje o přežití – nemluvě o vysoké radiaci na Idiru – byla spíše evoluční výhodou než poukázkou na stagnaci.

Horza poděkoval medželovi, který mu přinesl talíře a pak je zase odnesl, ale který mu neřekl nic. Obvykle se soudí, že jsou asi tak ze dvou třetin inteligentní jako průměrný humanoid (i když kdo ví, co to znamená), takže by měli být zhruba dvakrát nebo třikrát hloupější než běžný Idiřan. Přesto jsou dobří jako nenápadití vojáci a je jich spousty; asi tak deset nebo dvanáct na jednoho Idiřana. Čtyřicet tisíc let selektivního chovu jim narvalo oddanost až na úroveň chromozomů.

Horza byl sice unavený, ale spát se nepokoušel. Řekl medželovi, ať ho zavede k Balvedě. Medžel se nad tím zamyslel, vyžádal si svolení interkomem v kajutě a pak sebou viditelně škubl, když mu dal na dálku verbálně co proto Xoralundra, který byl právě na můstku s kapitánem křížníku. „Pojďte se mnou, pane,“ řekl medžel a otevřel dveře kajuty.

Na chodbách a můstcích bojové lodě byla idirská atmosféra patrnější než v Xoralundrově kajutě. Idirský pach byl silnější a výhled dopředu po několika desítkách metrů zastřenější – dokonce i viděno Horzovým zrakem. Horko a vlhké parno, podlaha měkká. Horza kráčel po chodbě rychle a díval se, jak sebou před ním vrtí pahýl medželova kupírovaného ocasu.

Cestou potkal dva Idiřany a ani jeden si jej vůbec nevšímal. Možná o něm i o tom, co je zač, vědí všechno, ale možná ne. Horza věděl, že Idiřané k smrti neradi působí příliš zvědavě nebo neinformovaně.

Div se nesrazil se dvěma raněnými medžely na AG nosítkách, které dva jejich bratři ve zbrani ve spěchu vedli po příčné chodbě. Horza se díval, jak jej ranění míjejí, a mračil se. Spirálové šplíchance na jejich bojovém pancíři bezpochyby

způsobil plazmový výboj, jenže gerontokracie žádné plazmové zbraně nemá. Pokrčil rameny a šel dál.

Dostali se k té sekci křížníku, kde chodbu přehrazovaly posuvné dveře. Medžel postupně promluvil na každou z příhrad a ty se otevřely. Za dveřmi stál idirský strážný s laserovou puškou; viděl, jak se medžel a Horza blíží, a než se tam dostali, otevřel. Horza mu poděkoval kývnutím a vešel. Dveře se za ním se syčením zavřely a otevřely se další, umístěné bezprostředně proti nim.

Když vešel do cely, Balveda se rychle otočila. Vypadalo to, že chodila sem a tam. Když uviděla Horzu, mírně zaklonila hlavu a vydala nějaký hrdelní zvuk, snad smích.

„Vida vida,“ řekla tiše a trochu huhlavě. „Přežil jsi. Gratuluji. Mimochodem, já jsem slib dodržela. To je zvrát, že?“

„Zdravím,“ odpověděl Horza, založil si ruce na prsou a prohlédl si ženu od hlavy k patám. Měla na sobě pořád ty šedé šaty a zdálo se, že je nezraněná. „Co se stalo s tím, jak jsi to měla na krku?“ zeptal se Horza.

Sklopila zraky na prsa, do míst, kde předtím visel přívěsek. „Věř tomu nebo ne, ukázalo se, že to byl memoryform.“ Usmála se na něj a posadila se se zkrříženými nohama na měkkou podlahu; kromě vyvýšeného výklenku s lůžkem to taky bylo jediné místo, kde se sedět dalo. Horza si sedl také; nohy ho bolely už jen trochu. Vzpomněl si na šplíchance na medželově zbroji.

„Memoryform. A nefungoval čistě náhodou taky jako plazmová zbraň, co?“

„Kromě jiného,“ přikývla agentka Kultury.

„Myslel jsem si to. A slyšel jsem, že tvoje nožová střela se odporoučela ve velkém stylu.“

Balveda pokrčila rameny.

Horza se jí zadíval do očí a dodal: „Pochybuji, že bys byla tady, kdybys měla v hlavě něco důležitého, co bys jim mohla povědět, že?“

„Tady možná ano,“ připustila Balveda. „Ale ne živá.“ Protáhla si paže za zády a vzdychla. „Nejspíš budu muset prosedět válku v internačním táboře, leda by našli někoho na výměnu. Jen doufám, že to nebude trvat moc dlouho.“

„Ale, ty si myslíš, že se Kultura tak brzy složí?“ ušklíbl se Horza.

„Ne, myslím si, že Kultura brzy vyhraje.“

„Nejspíš ses zbláznila.“ Horza vrtěl hlavou.

„Víš...“ protáhla Balveda a posmutněle přikývla, „vlastně si myslím, že vyhraje až časem.“

„Jestli budete dál ustupovat jako poslední tři roky, skončíte až někde v Mracích.“

„Neproзраžuji žádná tajemství, Horzo, ale podle mě asi brzy zjistíš, že až tolik neustupujeme.“

„Uvidíme. Upřímně řečeno mě překvapuje, že jste vydrželi bojovat tak dlouho.“

„Naše trojohé přátele taky. A všechny ostatní taky. A někdy si myslím, že i nás samotné.“

„Balvedo,“ povzdychl si Horza unaveně, „já hlavně pořád sakra nevím, proč vůbec bojujete. Idiřané vás nikdy ničím neohrožovali. A v tom by pokračovali, kdybyste s nimi přestali bojovat. Copak už život v té vaší skvělé Utopii začal být tak nudný, že jste potřebovali válku?“

„Horzo, já zase nechápu, proč bojuješ ty,“ namítla Balveda a předklonila se. „Vím, že Heidohre je v...“

„Heibohre,“ opravil ji Horza.

„No dobře, prostě ten mizerný asteroid, na kterém žijí Chameleoni. Vím, že je v idirské zóně, ale...“

„To s tím nemá nic společného, Balvedo. Bojuju za ně, protože si myslím, že oni mají pravdu a vy se mýlíte.“

Balveda se užasle narovнала. „Ty...“ začala, pak ale sklopila hlavu a zavrtěla jí a upřela zraky do podlahy. Potom vzhledla. „Opravdu ti nerozumím, Horzo. Přece musíš vědět, kolik dru-

hů, kolik civilizací, kolik soustav, kolik jedinců Idiřané s tím svým šíleným zatraceným náboženstvím buď zničili, anebo... přirdousili. Co kdy sakra ve srovnání s *tím* provedla Kultura?“ Jednu ruku měla na koleni, druhou napřahovala k Horzovi a prsty zatínala, jako by ho chtěla škrtit. Pozoroval to a usmíval se.

„Při prostém porovnání počtu obětí samozřejmě Idiřané vedou a taky jsem jim řekl, že se mi nikdy nezamlouvaly některé jejich metody a jejich horlivost. Jsem všemi deseti pro to, aby se lidem dovolilo, ať si žijí podle svého. Jenže teď stojí proti vám, a to je pro mě hlavní. Protože já jsem spíš proti vám než pro ně, a tudíž jsem odhodlán...“ Horza se na chvílku odmlčel a krátce, rozpačitě se zasmál. „...Dobrá, zní to trochu melodramaticky, ale opravdu... jsem odhodlán za ně i padnout.“ Pokrčil rameny. „Až tak je to prosté.“

Doprovodil to kývnutím – a Balveda spustila napřaženou ruku, uhnula pohledem stranou, potřásla hlavou a hlasitě vydechla. Horza pokračoval: „Protože... víš, asi sis myslela, že to myslím žertem, když jsem vykládal starému Frolkovi, že podle mě je skutečným zástupcem Kultury nožová střela. Myslel jsem to vážně, Balvedo. Myslel jsem to vážně tehdy a myslím to vážně teď. Je mi jedno, jak povýšená si Kultura připadá a kolik lidí Idiřané zabíjejí. Jsou na straně života – nudného, staromódního biologického života; Bůh ví, že je smradlavý a náchylný k chybám a krátkozraký, ale je to *reálný* život. Vám vládnou vaše stroje. Jste slepá ulička evoluce. Potíž je v tom, že abyste na to nemuseli myslet, snažíte se všechny ostatní stáhnout dolů s sebou. Téhle galaxii by se nemohlo stát nic horšího, než kdyby tuhle válku vyhrála Kultura.“

Odmlčel se, chtěl ji nechat něco říct, ale ona pořád seděla se svěšenou hlavou a potřásala jí. Vysmál se jí. „Víš, Balvedo, na tak citlivý druh někdy projevujete pozoruhodně málo schopnosti vcítění.“

„Kdo se vcítí do hlouposti, je na půl cesty začít myslet jako idiot,“ ucedila žena, ale pořád se na Horzu ani nepodívala. Znovu se zasmál a vstal.

„Tolik... hořkosti, Balvedo,“ prohlásil.

Podívala se na něj. „Povídám ti, Horzo,“ prohlásila tiše, „že vyhrájeme.“

Zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Ani nevíte, jak se to dělá.“

Balveda se zase zaklonila a zapřela se rukama za zády. Tvářila se vážně. „Umíme se učit, Horzo.“

„Od kohopak?“

„Od kohokoli, kdo nás něčemu může poučit,“ odpověděla zvolna. „Trávíme hodně času tím, že pozorujeme válečníky a fanatiky a tyrany a militaristy – všichni jsou pevně odhodlaní zvítězit bez ohledu na cokoli. V tom ohledu není učitelův nedostatek.“

„Jestli se chcete naučit vítězit, požádejte Idiřany.“

Balveda chvíli nic neříkala. Tvář měla klidnou, zamyšlenou, snad smutnou. Po chvíli přikývla. „Opravdu se říká, že je jisté nebezpečí... ve válčení,“ uznala. „Nebezpečí, že se začneme podobat nepříteli.“ Pokrčila rameny. „Musíme jen doufat, že se tomu dokážeme vyhnout. Pokud opravdu funguje ta evoluční síla, ve kterou podle všeho věříš, pak bude fungovat skrze nás, ne skrze Idiřany. A pokud se mýlíš, pak si zaslouží být překonána vývojem.“

„Balvedo,“ zasmál se mírně, „nechtěj mě zklamat. Byl bych radši za hádku... Jenže ty mluvíš, jako kdybys začínala přistupovat na můj názor.“

„Ale ne,“ vzdychla si. „To ne. Za to může můj výcvik pro Zvláštní okolnosti. Snažíme se myslet na všechny možnosti. Byla jsem pesimistka.“

„Já měl dojem, že ZO podobné myšlenky nepřipouští.“

„Tak to by sis měl ten dojem opravit, pane Chameleone,“ namítla Balveda a nakrčila jedno obočí. „ZO připouští všechny

myšlenky. Právě to na něm některým lidem připadá tak děsivé.“

Horza asi věděl, co tím myslí. Výcvik pro Zvláštní okolnosti je odjakživa hlavní zbraní mravní špionáže Kontaktní sekce, špičkou intervencionistické diplomatické politiky Kultury, elitou mezi elitami uprostřed společnosti, které se elitářství hnuší. Dokonce i před válkou byly postavení a obraz ZO uvnitř Kultury význačné. ZO byly skvělé ale nebezpečné, a měly auru drsnáckého sexy frajerství – jinak se to snad ani vyjádřit nedá –, k níž patří dravčí zvyky, svádění, ba i bezpráví.

Panovala kolem nich atmosféra utajování (ve společnosti, která v podstatě uctívala otevřenost) naznačující, že se tu dějí nepěkné, hanebné věci, a také dojem mravního relativismu (ve společnosti, která tíhne k absolutním hodnotám: život/dobry, smrt/špatná; radost/dobrá, bolest/špatná); ZO přitahovaly a odpuzovaly najednou, ale vždy vzrušovaly.

Žádná jiná součást Kultury přesněji nereprezentovala to, za čím společnost doopravdy stojí, žádná nebyla aktivnější v aplikování základních zásad Kultury. A přitom žádná jiná součást víc nekонтastovala s všednodenním rázem společnosti.

Když přišla válka, Kontakt se stal vojenskou složkou Kultury a Zvláštní okolnosti jeho rozvědnou sekcí (nestalo se nic víc, než že eufemismus v názvu začal být o něco zjevnější). S válkou se postavení ZO uvnitř Kultury změnilo, a to k horšímu. Ze sekce se stalo ztělesnění viny, kterou lidé v Kulturě prožívali, protože vůbec souhlasili se zahájením války: pohrdali jí jako nezbytným zlem, očerňovali ji jako nechutný mravní kompromis, odbývali ji jako cosi, na co lidé raději ani nemyslí.

Jenže v ZO se opravdu snažili myslet na všechno a jejich Mozky byly prý ještě cyničtější, nemorálnější a výrazněji záluďnější než ty, které tvořily Kontakt; stroje bez iluzí, které se hrdě hlásily k tomu, že přemýšlejí o všem myslitelném až do

nejvyšších krajností. Proto se objevily otrávené předpovědi, že přesně tohle se stane. Ze ZO bude vyvrhel, otloukánek, z jeho pověsti bude žláza, která bude absorbovat jed ve vědomí Kultury. Horza však hádal, že někdo jako Balveda to nemá o nic lehčí jen proto, že to vše ví. Kultuřané nemají moc žaludek na to, aby jimi všichni pohrdali, tím spíš, když jde o jejich spoluobčany, a úkol té ženy je dost těžký i bez dodatečného břemene vědomí, že pro svou vlastní stranu je ještě větším vyvrhelem než pro nepřítel.

„Na tom nesejde, Balvedo,“ řekl a protáhl se. Procvičil si pod kombinézou ztuhlá ramena, prsty si přičísl řídké, světle nažloutlé vlasy. „Nejspíš se to vyřeší samo od sebe.“

Balveda se otráveně zasmála. „Svatá pravda...“ Zavrtěla hlavou.

„Každopádně díky,“ řekl jí.

„Za co?“

„Myslím, že jsi právě posílila moji víru v konečný výsledek téhle války.“

„Prostě jdi pryč, Horzo.“ Balveda si vzdychla a zadívala se na podlahu.

Horza by se jí rád dotkl, pocuchal jí krátké černé vlasy nebo ji štípl do bledé tváře, ale tušil, že by ji tím jen ještě víc vyvedl z míry. Hořkost porážky znal až příliš dobře na to, aby se mu chtělo ten pocit zhoršovat někomu, kdo je koneckonců poctivý a úctyhodný soupeř. Došel ke dveřím, oslovil strážného za nimi a ten ho pustil ven.

„Á, Bora Horza,“ řekl Xoralundra, když se člověk vynořil ze dveří cely. Querl k němu kráčet po lodní chodbě. Strážný před celou se viditelně narovnal a smetl si nějaké neviditelné smítko z pušky. „Jak se má náš host?“

„Moc spokojená není. Vyměnili jsme si pár argumentů a myslím, že jsem vyhrál na body.“ Horza se ušklíbl. Xoralundra se u něj zastavil a sklopil k němu zraky.

„Hmm. No, leda by sis svá vítězství raději užíval ve vakuu, navrhuji, aby sis příště, až za bojové pohotovosti odejdeš z mojí kajuty, vzal s sebou...“

Další slovo už Horza neslyšel. Rozeřval se lodní alarm.

Idirský poplašný signál se na válečných lodích i jinde skládá z čehosi, co zní jako série velice řezavých výbuchů. Je to zesílená obdoba tepu idirského srdce a vyvinula se ze signálu, který Idirané používali, aby varovali ostatní ve stádě nebo kmeni už několik tisíc let před tím, než si opatřili civilizaci; vytváří jej hrudní záklopka, vlastně evoluční pozůstatek po třetí paži.

Horza si připlácl dlaně na uši a snažil se ten úděsný hluk zadržet. Cítil rázové vlny v prsou a v kombinéze rozepnuté u krku. Cítil, jak ho něco chytilo a přitisklo na přepážku. Až tehdy si uvědomil, že zavřel oči. Chvilíčku měl pocit, že ho nezachránili, nedostali z té stěny žumpové cely, že tohle je okamžik jeho smrti a všechno ostatní byl jen podivný barvitý sen. Otevřel oči a zjistil, že se upřeně dívá na keratinový rypák querla Xoralundry, který s ním zběsile třásl – a který mu to dořekl hodně nahlas do tváře, jen co lodní alarm utichl a nahradilo ho jen bolestně silné kvílení: „PŘILBU!“

„A do prdele!“ řekl Horza.

Xoralundra ho pustil na palubu, honem se otočil a máchnutím ruky shrábl ze země utíkajícího medžela, který se snažil dostat kolem něj. „Hej, ty!“ zahulákal Xoralundra. „Jsem zvěd-otec a querl flotily,“ zařval šestinohému tvorovi do obličje a cloumal jím před svou kombinézou. „Okamžitě půjdeš do mojí kajuty a přineseš malou přilbu, která leží u nouzového průchodu na levoboku. Co nejrychleji. Tento rozkaz je nadřazený všem ostatním a nelze ho odvolat. Běž!“ Hodil medžela správným směrem. Ten dopadl a už utíkal.

Xoralundra zvedl vlastní přilbu z pozice na zadních závěsech a pak otevřel hledí. Působil dojmem, že se chystá něco říct Horzovi, ale reproduktor v přilbě zapraskal a promlu-

vil a querlův výraz se změnil. Tišší zvuk ustal a už zbylo jen neustávající kvílení poplachu. „Ta loď Kultury se schovávala v povrchových vrstvách slunce téhle soustavy,“ prohlásil pak Xoralundra trpce a spíš sám k sobě než k Horzovi.

„Ve slunci?“ Horza tomu nechtěl věřit. Ohlédl se po dveřích cely, jako kdyby za to kdovíjak mohla Balveda. „Ti šmejdi jsou nějak čím dál tím chytřejší.“

„Ano,“ odsekl querl a pak se rychle otočil na jedné noze. „Pojď za mnou, člověče.“ Horza mu vyhověl a vyrazil za starým Idiřanem klusem, jenže pak do něj vrazil, protože obří postava se na místě zarazila. Horza se díval na širokou tmavou nelidskou tvář, které se otočila dozadu a zadívala se na idirského vojáka, který pořád strnule stál u dveří cely. Pak se Xoralundrovi na obličej objevil výraz, který si Horza neuměl vyložit. „Strážný,“ řekl querl nijak hlasitě. Pěšák s laserovou puškou se otočil. „Zabij tu ženu.“

Xoralundra oddusál po chodbě. Horza chvilku stál, nejprve se díval za rychle mizejícím querlem, potom si prohlížel strážného, jak si kontroluje pušku, poroučí dveřím cely, ať se otevrou, a vchází dovnitř. Nato člověk vyběhl po chodbě za starým Idiřanem.

„Querle!“ vyrazil zajíkově medžel, smykem zastavil vedle vzduchotěsného průchodu a přilbu podržel před sebou. Xoralundra mu ji vytrhl a honem ji upevnil Horzovi na hlavu.

„V průchodu najdeš warpové přídavné zařízení,“ řekl Idiřan Horzovi. „Zmiz co nejdál odsud. Flotila tu bude zhruba za devět standardních hodin. Asi nebudeš muset sám dělat nic; kombinéza povolá pomoc na šifrované IFF frekvenci. Já...“ Xoralundra nedořekl, protože křížník sebou škubl vpřed. Ozvala se hlasitá rána a Horzovi rázová vlna podrazila nohy – zato Idiřan se na své trojnožce stěží hnul. Medžel, který mu doběhl pro přilbu, štěkl a úder ho srazil Xoralundrovi pod nohy. Idiřan

vyrazil nadávku a odkopl ho; medžel odběhl. Křížník sebou znovu škubl a rozječely se další alarmy. Horza cítil spáleninu. Odkudsi shora se ozývala zmatená směska zvuků, snad hlasy Idiřanů, ale možná i tlumené exploze. „Já se také pokusím uniknout,“ dořekl Xoralundra. „Bůh s tebou, člověče.“

Než stačil Horza cokoli říct, Idiřan mu srazil hledí dolů a strčil ho do průlezu. Dveře se zabouchly. Křížník se prudce zazmítal a Horzou to praštilo o jednu stěnu. Zoufale se rozhlížel po tom kruhovém prostůrku a hledal warpové zařízení, pak je uviděl, chvílku s ním zápolil a potom je odepjal od nástěnných magnetů. Upevnil si je zezadu na kombinézu.

„Připraven?“ ozval se mu nějaký hlas v uchu.

Horza nadskočil a pak řekl: „Ano! Ano! Do toho!“

Vzduchotěsný průchod se neotevíral konvenčně; otočil se dokola a vyvrhl ho do kosmu a on se otáčel a letěl pryč od plochého kotouče křížníku v titěrné galaxii ledových částíček. Rozhlížel se po lodi Kultury, ale pak se napomenul, ať nechá těch hloupostí; nejspíš je několik biliónů kilometrů odsud. Až tak se moderní válečnictví rozžehnal s jakýmikoli lidskými měřítky. Můžete drtit a ničit z nepředstavitelných dálek, likvidovat planety z míst mimo jejich soustavu a ze vzdálenosti celých světelných let přimět hvězdy, aby se proměnily v novy... a ani tak nemusíte mít přesnější představu, s kým to vlastně bojujete.

S poslední myšlenkou na Balvedu Horza natáhl ruku, našel ovládací držadlo masivní warpové jednotky, stiskl ta pravá tlačítka a pak se díval, jak se hvězdy kolem něj krouží a křiví; přístroj jej i s jeho kombinézou vymrštil pryč od napadené idirské kosmické lodi.

Chvílku si hrál s komunikačním přístrojem na zápěstí a snažil se zachytit signály z *Ruky Boží 137*, ale všude jen samý šum. Kombinéza promluvila jen jednou, řekla „Warpová jed-

notka/stav dobití/zpola vyčerpáno.“ Horza mohl warpovou jednotku sledovat na drobné obrazovce uvnitř přílby.

Rozpomněl se, že Idiřané před vstupem do warpu odříkají nějakou modlitbu k jejich Bohu. Jednou byl s Xoralundrou na lodi, která právě warpovala, a querl nedal jinak, než že i Chameleon musí tu modlitbu odříkat. Horza namítal, že pro něj to nic neznamená; nejenže idirský Bůh jde zcela mimo jeho osobní přesvědčení, navíc sama modlitba je v nějakém mrtvém idirském jazyce, kterému nerozumí. Dostalo se mu poměrně chladného vysvětlení, že důležité je to jako gesto. Od někoho, koho Idiřané berou v zásadě jako zvíře (jejich výraz pro humanoidy se v nejlepším případě dal přeložit jako „bioautomaty“), se požaduje jen oddané chování; co on cítí a co on si myslí, je bezvýznamné. A když se Horza zeptal, co jeho nesmrtelná duše, Xoralundra se zasmál. Bylo to poprvé a jedinkrát, kdy Horza od starého válečníka něco podobného zažil. Kdo to kdy slyšel, aby smrtelné tělo mělo nesmrtelnou duši?

Když byl warpový přístroj téměř vybitý, Horza jej vypnul. Kolem zase byly vidět hvězdy. Nastavil ovládání přístroje a pak jej od sebe odhodil. Rozloučili se, on letěl pomalu jedním směrem, přístroj svištěl pryč jiným; pak zmizel, protože ovládání ho znovu zapnulo tak, aby použil zbylou energii a zavedl kohokoli, kdo by se ho snažil stopovat, špatným směrem.

Postupně se vydýchal; nějaký čas dýchal hodně rychle a namáhavě, teď ale dech i tep záměrně zpomaloval. Přivykal kombinéze, zkoušel její funkce a schopnosti. Voněla novotou a připadala mu nová i na dotyk a taky měl dojem, že je vyrobená na Rairchu. Kosmické kombinézy z Rairchu jsou prý jedny z nejlepších. Lidi tvrdí, že Kultura vyrábí ještě lepší, ale lidi tvrdí, že v Kultuře se dělá lepší všechno, a přitom Kultura prohrává. Horza zkontroloval vestavené lasery a hledal skrytou pistoli, o níž věděl, že by tu měla být. Konečně ji našel, byla maskovaná jako součást pláště na levém předloktí; malá plazmová pistole.

Měl sto chutí na něco vystřelit, ale tady není na co mířit. Vrátil ji zpátky.

Založil si paže přes vyboulená prsa a rozhlížel se. Všude samé hvězdy. Neměl ani ponětí, která patří k Sorpenu. Takže lodě Kultury se dokážou schovávat ve fotosférách hvězd, to se podívejme. A Mozek – třebaže zoufalý a na útěku – dokáže proskočit dnem gravitační studny? Možná čeká Idiřany těžší práce, než čekali. Jsou to válečníci od přírody, mají zkušenosti a kuráž a celá jejich společnost je zařízená na neustálý konflikt. Jenže Kultura, ta zdánlivě rozpolcená, anarchická, hédonistická, dekadentní směska víceméně lidských druhů, ze které se věčně rojí a odlétají různé lidské skupiny, anebo která takové skupiny absorbuje, už proti nim bojuje téměř čtyři roky a nejeví nejmenší známky ochoty se vzdát nebo třeba jen dospět ke kompromisu.

Všichni čekali, že půjde nanejvýš o krátký a omezený odpor, který potrvá jen tak dlouho, aby se neřeklo, jenže se z toho vyvinulo energické válečné úsilí. Navzdory tomu, co předpovídali akademici a odborníci, počáteční porážky a několik prvních megamasakrů Kulturou neotřáslo a nepřimělo ji k ústupu, zděšenou nad válečnými krutostmi, ale pyšnou nad tím, že dovedla nasadit kolektivní život tam, kde obvykle kolektivně jen řečnila. Jenže Kultura místo toho jen stále ustupovala a ustupovala, připravovala se, nabírala obrátky a plánovala. Horza byl přesvědčen, že za tím vším jsou Mozky.

Nedokázal uvěřit, že by obyčejní občané Kultury opravdu chtěli válku, ať už hlasují jakkoli. Mají svou komunistickou Utopii. Jsou změkčilí a rozmazlení a zhýčkaní a evangelizační materialismus sekce Kontaktu jim dopřává *dobrého díla* konejšícího svědomí. Co by ještě chtěli? Válčit určitě napadlo Mozky; je to součást jejich klinického nutkání vyčistit galaxii, přimět ji, aby běhala podle úhledných, efektivních pravidel, bez plýtvání, nespravedlnosti a utrpení. Ti hlupáci z Kultury

nechápu, že jednou Mozky taky napadne, jakým neefektivním plýtváním jsou pro Kulturu samotní lidé.

Horza použil k navigaci vnitřní gyroskopy kombinézy, prohlédl si hvězdnou oblohu do poslední části a položil si otázku, kde v té prázdnotě poseté světelnými flíčky zuří bitvy a umírají miliardy tvorů, kde se Kultura pořád drží a kde na ni dorážejí idirské válečné flotily. Kombinéza kolem něj velice tiše bzučela a cvakala a syčela: precizní, poslušná, uklidňující.

Najednou sebou trhla a bez varování jej vyrovnala; až mu zacvakaly zuby. Nějaký zvuk nepříjemně připomínající kolizní alarm mu surově zatrylkoval v jednom uchu a pak Horza koutkem oka zahlédl, jak se rozsvítila mikroobrazovka uvnitř přilby, poblíž levé líce, a objevil se červený hologram.

„Cíl/zachycení/radar,“ řekla kombinéza. „Blíží se/sílí.“

3. TURBULENCE V ČISTÉM VZDUCHU

„Cože!“ zařval Horza.

„Cíl/zachy-“ začala kombinéza znovu.

„Zavři hubu!“ hulákal Horza, začal mlátit do ovládacích prvků na zápěstním panelu, kroutil se sem a tam a propátrával okolní tmu. Musí existovat nějaký způsob, jak přimět průhledový displej uvnitř přilby, aby mu ukázal, odkud signály přicházejí, jenže on neměl dost času se s kombinézou úplně obeznámit a nemohl najít správné tlačítko. Pak mu došlo, že nejspíš se stačí prostě zeptat. „Kombinézo, dej mi na průhled informace o zdroji přenosu!“

V horním levém koutě hledí zaplanulo světlo. Otáčel se a nakláněl, dokud se blikající červená tečka nedostala na průhledný povrch. Znovu stiskl na zápěstí několik tlačítek a kombinéza se syčením vyprázdnila plyn z trysek na podrážkách a vyslala ho pryč pod zhruba jedním g. Kromě pocitu tíhy jako by se nic neměnilo, ale rudé světlo na chvíli zhaslo a potom se znovu objevilo. Zanádal. Kombinéza řekla:

„Cíl/zachycení...“

„Já vím,“ přerušil ji Horza. Odepjal plazmovou pistolí od paže a připravil lasery. Kromě toho vypnul i trysky. Kdo ví, co to po něm jde, ale pochyboval, že by tomu dokázal utéct. Zase ztratil tíhu. Na hledí dál poblikávalo to drobné červené světlo. Sledoval vnitřní obrazovky. Zdroj přenosu se přibližoval po eliptické

dráze v reálném prostoru rychlostí asi 0,01 r.s. Radar byl nízkofrekvenční a nijak zvlášť výkonný – příliš zaostalá technika na to, aby patřila Kultuře nebo Idiřanům. Pověděl kombinéze, ať průhledový displej vypne, na spodní části hledí navolil zvětšovače, zapojil je a zamířil tam, odkud přicházely signály radaru. Doppler signálu, který stále zobrazovala jedna malá vnitřní obrazovka přilby, oznamoval, že neznámý zdroj vysílání zpomaluje. Že by ho chtěli spíš vyzvednout než rozstřílet?

V zorném poli zvětšovače se něco matně zalesklo. Radar se vypnul. Už to bylo hodně blízko. Ucítil, jak mu vyschlo v ústech, ruce se mu v těžkých rukavicích kombinézy začaly třást. Obraz ve zvětšovačích jako by ve tmě explodoval, on pak zobrazení znovu odsunul do horní části přilby a díval se do hvězdného pole a inkoustově černé tmy. Něco se prohnalo jeho zorným polem, něco sytě černého, hnalo se to naprosto tiše přes hvězdné pozadí. Dloubl do tlačítka, které zapínalo jehlový radar kombinézy, snažil se rozeznat tvar, který kolem něj prolétal a stínil hvězdy; jenže dost nezacílil, takže neměl jak zjistit, jak je to blízko a jak to je velké. Ztratilo se mu to v prostorech mezi hvězdami, ale pak tma před ním zaplála. Usoudil, že se to obrací. No ovšem, najednou tu zase byl radarový pulz.

„Cí-“

„Ticho,“ řekl Horza a podíval se, jestli je plazmová zbraň funkční. Tmavý obrys se zvětšoval, byl téměř přímo před ním. Hvězdy kolem něj se zakymácely a zjasněly zvětšujícím efektem nepřesně adjustovaného warpmotoru v neutrálním režimu. Horza se díval, jak se obrys blíží. Radar se znovu vypnul. On zapnul ten svůj a jehlový paprsek propátrával plavidlo před ním. Výsledný obraz si zablíkal a zase zhasl na vnitřní obrazovce a on si jej prohlédl; kombinéza přestala syčet a bzuchet a hvězdy začaly tmavnout.

„Tah/efektor/zá... sah...“ řekla kombinéza a Horza ztratil vládu nad vlastním tělem i vědomí.

Měl pod sebou něco tvrdého. Bolela ho hlava. Nemohl se rozpomenout, kde je a co tu vlastně dělá. Pamatoval si jen vlastní jméno. Bora Horza Gobuchul, Chameleon z asteroidu Heibohre, poslední dobou zaměstnanec Idiranů při jejich svaté válce proti Kultuře. Ale jak to souvisí s bolestí v lebce a s tím tvrdým studeným kovem pod tváří?

Dostal co proto. Pořád nic neviděl a neslyšel a necítil, ale věděl, že se stalo něco vážného, téměř fatálního. Pokoušel se rozpomenout, co se dělo. Kde byl posledně? Co dělal?

Ruka Boží 137! S tou vzpomínkou mu poskočilo srdce. Musí odtamtud pryč! Kde má přilbu? Proč ho opustil Xoralundra? Tak kde je ten pitomý medžel s jeho přilbou? *Pomoc!*

Zjistil, že se nemůže hýbat.

Každopádně není na palubě *Ruky Boží 137* ani žádné jiné idirské lodě. Paluba je tvrdá a studená, pokud to tedy je paluba, a vzduch voní jinak. A už slyšel, jak někdo mluví. Pořád ale nic neviděl. Nevěděl, jestli má oči otevřené a je slepý, anebo jestli je má zavřené a nemůže je otevřít. Snažil se zvednout ruce k obličejí a zjistit to, ale nic se nechtělo pohnout.

Hlasy byly lidské. Bylo jich několik. Mluvily jazykem Kultury, marainem, ale to mnoho neznamenal; posledních několik tisíciletí se stal naprosto běžným jako druhý jazyk po celé galaxii. Horza jím mluvil a rozuměl mu, i když jej nepoužil už od... no, vlastně jen od té doby, kdy mluvil s Balvedou, ale předtím hodně dlouho ne. Chudák Balveda. Ale tihle lidé si něco brebentí a on nerozumí ani slovu. Pokusil se pohnout víčky a nakonec něco ucítil. Pořád neměl moc jasno v tom, kde je.

Všechna ta tma... pak se mu vybavilo, že snad byl v kombinéze a nějaký hlas mu vykládal o nějakých cílech nebo tak cosi. Otřeseně si uvědomil, že jej buď zajali, anebo zachránili. Nechal pokusů otevřít oči a usilovně se soustředil na snahu

porozumět tomu, co říkají ti lidé poblíž. Marain používal poměrně nedávno; mělo by to jít. Musí. Potřebuje to vědět.

„...pitomý soustavě dva týdny a není z toho nic než jeden dědek v kombinéze.“ To byl jeden z hlasů. Ženský, měl ten dojem.

„A co jsi sakra čekala, hvězdolet Kultury?“ Mužský hlas.

„No aspoň kurva kousek z něj.“ Zase ten ženský hlas. Krátký smích.

„Ale je to dobrá kombinéza. Z Riarchu, vypadá to. Asi si ji vezmu.“ Další mužský hlas. Velitelský tón; to bylo jasné.

„...“ Kdepak. Tohle bylo moc potichu.

„Se přizpůsobujou, blbče.“ Zase ten muž.

„...by kusy idirských lodí a lodí Kultury lítaly všude kolem a my bysme mohli... ten laser na přídi... a je pořád v prdeli.“ Žena, ale ještě jiná.

„Náš efektor by to nepoškodil, ne?“ Další mužský hlas; tenhle zněl mladě a skočil do řeči té ženě.

„Byl na tah, ne na úder,“ prohlásil kapitán, nebo kdo to vlastně byl. Co je *tohle* za lidi?

„...mnohem míň než tady dědula,“ řekl jeden z mužů. On! Mluví o něm! Snažil se nedávat najevo žádné známky života. Až teď mu došlo, že už je samozřejmě *venku* z kombinézy, že leží pár metrů od těch lidí, oni nejspíš stojí kolem něj a někteří jsou k němu otočení zády. Ležel na boku, tváří k nim, byl nahý a jednu paži měl pod tělem. Pořád ho bolela hlava a cítil, jak mu z pootevřených úst odkapávají sliny.

„...u sebe nějakou zbraň. Ale nevidím ji,“ řekl muž a jeho hlas se měnil, jako kdyby při řeči měnil pozici. Podle všeho ztratili tu plazmovou pistoli. Jsou to žoldáci. Určitě. Korzáři.

„A můžu si vzít tvoji starou kombinézu, Kraiklyne?“ Ten mladší muž.

„Tak to je všechno,“ řekl muž a jeho hlas zněl, jako kdyby se zvedl ze dřepu nebo se otáčel. Nejspíš tomu předtím nehod-

lal odpovídat. „Asi trochu zklamání, ale máme tu kombinézu. A radši odtud padáme, než se ukážou velky kluci.“

„Co dál?“ Zase jedna z žen. Horzovi se její hlas líbil. Škoda, že nemůže otevřít oči.

„Ten chrám. Mělo by to jít snadno, i bez přířivého laseru. Je to odsud jenom asi deset dnů cesty. Maličko si doplníme fondy z těch jejich oltářních pokladů a pak na Vavači nakoupíme nějaký těžší zbraně. A můžeme tam všichni ty svoje nekalý zisky utratit.“ Pak se muž – Krejklín nebo jak mu to říkali – odmlčel. Zasmál se. „Netvař se tak vyděšeně, Doro. Půjde to snadno. Ještě budeš ráda, že jsem se o tom místě dozvěděl... až se napakujeme. Ti pitomí kněžouři ani nenesí zbraně. Půjde to snadno...“

„Tam i zpátky. To známe.“ Ženský hlas; ten příjemný. Horza už vnímal světlo. Růžové, přímo před očima. Hlavu měl pořád jako střep, ale začínal se sbírat. Prověřoval vlastní tělo, vědomě nutil nervy provádějící zpětnou vazbu, aby zhodnotily jeho tělesnou připravenost. Subnormální – a dokonalá nebude, dokud neodezní poslední účinky jeho geriatrického vzhledu, a to bude až za pár dnů – pokud tak dlouho vydrží naživu. Měl dojem, že ho mají za mrtvého.

„Toho vegetáka vyhod', Zalline,“ řekl muž.

Kroky se blížily k němu a on polekaně otevřel oči. Ten muž mluví o něm!

„Uáá!“ vykřikl někdo docela blízko. „Není mrtvej. Hejbou se mu oči!“ Kroky se najednou zastavily. Horza se roztrfeseně posadil a mhouřil oči proti světlu. Namáhavě dýchal, a když zvedl hlavu, roztočila se mu. Zaostril.

Byl v jasně osvětleném, ale malém hangáru. Asi tak zplala jej zaplňoval starý otlučený raketoplán. Seděl skoro u jedné přepážky; u té protější stáli ti lidé, co si předtím povídali. V půli cesty mezi ním a skupinou stál urostlý, neohrabaný mladík s velice dlouhými pažemi a stříbřitými vlasy. Jak Horza

uhodl, kombinéza, kterou předtím měl, ležela bezvládně na podlaze u nohou té skupinky lidí. Polkl a zamrkal. Mladík se stříbrnými vlasy se na něj upřeně díval a nervózně se zadrbal na uchu. Měl na sobě krátké kalhoty a rozedrané tričko. Trhl sebou, když jeden z vyšších mužů ve skupině, ten, kterého Horza podle hlasu odhadl na kapitána, řekl: „Wubsline,“ otočil se k jednomu z těch druhých mužů „copak on ten efektor nefunguje, jak má?“

Nenech je o sobě mluvit, jako kdybys tu nebyl! Odkáshal si a promluvil tak hlasitě a odhodlaně, jako jen dokázal. „S vaším efektozem nic v nepořádku není.“

„V tom případě,“ opáčil vysoký muž, pousmál se a nakrčil jedno obočí, „by mělo být po tobě.“

Všichni se na něj dívali, většinou podezřívavě. Mladík poblíž něj se pořád drbal na uchu; vypadal zmateně, snad i vyděšeně, ale ostatní se jen tvářili, jako by se ho chtěli co nejrychleji zbavit. Všichni to byli lidé, anebo k tomu měli blízko; muži i ženy; na sobě měli většinou kombinézy nebo jejich části, případně trička a šortky. Kapitán, který teď už procházel hloučkem a blížil se k Horzovi, vypadal vysoký a svalnatý. Měl husté tmavé vlasy sčesané z čela, nažloutlou pokožku a poněkud dravčí oči a ústa. Hlas se k němu hodil. Když byl blíž, uviděl Horza, že drží laserovou pistoli. Kombinézu měl černou a její těžké vysoké boty duněly na holé kovové palubě. Šel dál, dokud nestál vedle mladíka se stříbrnými vlasy, který si nervózně hrál s lemem trička a kousal se do rtu.

„Proč nejsi mrtvý?“ zeptal se muž klidně Horzy.

„Protože jsem kurva o moc houževnatější, než vypadám,“ odpověděl Horza. Muž se usmál a přikývl.

„To určitě.“ Otočil se a krátce se podíval za sebe, na kombinézu. „Cos tam venku dělal v tomhle?“

„Dělával jsem pro Idiřany. Nechtěli, aby mě dostala ta loď Kultury, tak si řekli, že mě můžou zachránit později, a hodi-

li mě přes palubu, ať čekám na flotilu. Ta sem mimochodem přiletí za osm devět hodin, takže bych se tu moc nezdržoval.“

„Opravdu?“ prohodil kapitán klidně a znovu nakrčil obočí. „Jsi nějak moc dobře informovaný, starče.“

„Nejsem až tak starý. To byl jenom převlek pro poslední práci – agatická droga. Její účinek slábné. Za pár dnů budu zase k užítku.“

Muž pozvolna potřásal hlavou. „Ne, to nebudeš.“ Otočil se a vykročil zpátky k ostatním. „Vyhodte ho,“ nakázal mladíkovi v tričku. Ten vykročil.

„Tak moment, počkat, sakra!“ zařval Horza a štrachal se na nohy. Zapřel se o stěnu, napřáhl ruce, ale mladík dál šel rovnou k němu. Ostatní se dívali buď na něj, anebo na svého kapitána. Horza se přetočil dopředu a vykopl nohou, na mladíka se stříbrnými vlasy moc rychle. Chodidlo ho zasáhlo do slabiny. Zajíkl se, svalil se na palubu a schoulil se do klubíčka. Muž se otočil. Podíval se dolů na mladíka, potom zase na Horzu.

„Prosím?“ vyzval jej. Horza měl dojem, že ten chlap se tím vším baví. Horza ukázal na mladíka, který teď už klečel.

„Říkal jsem vám, že umím být k užítku. Jsem hodně dobrý v boji. Kombinézu si klidně nechte a...“

„Tu už mám,“ opravil jej kapitán suše.

„Tak mi aspoň dejte šanci.“ Horza se rozhlížel. „Jste žoldáci nebo tak něco, ne?“ Nikdo neodpovídal. Cítil, jak se začíná potit; zarazil to. „Vezměte mě k sobě. Chci dostat šanci, nic víc. Vyhodit mě můžete, když to hned napoprvé podělám.“

„Proč bysme tě neměli vyhodit hned a tu námahu si ušetřit?“ Kapitán se rozesmál a rozhodil paže. Někteří ostatní se zasmáli taky.

„Jenom šanci,“ zopakoval Horza. „No do prdele, snad nechci tak moc.“

„Je mi líto.“ Muž zavrtěl hlavou. „Už tak máme nadstav.“

Stříbrovlasý mladík vzhlížel k Horzovi a obličej měl zkřivený bolestí a nenávistí. Lidé ve skupině se šklebili na Horzu, anebo si něco tiše povídali a s úsměškem na něho ukazovali bradou. Najednou si uvědomil, že vypadá jako nahý hubený stařec.

„Kurva!“ vyprskl a vztekle se díval na kapitána. „Dej mi pět dnů a sejmu klidně *i tebe*, a levou rukou.“

Kapitánovi vyskočila obočí nahoru. Chvilíčku to vypadalo, že se rozzuří, ale pak se rozesmál na celé kolo. Zamával na Horzu laserem. „Dobře, dědku. Povím ti, jak to uděláme.“ Založil si ruce v bok a kývl na mladíka, který pořád klečel na palubě. „Můžeš bojovat tady se Zallinem. Cítíš se na rvačku, Zalline?“

„Zabiju ho,“ odpověděl Zallin a díval se Horzovi přímo na krk. Muž se zasmál. Vzadu mu trocha černých vlasů vyčuhovala zpoza límce kombinézy.

„O to tu jde.“ Podíval se na Horzu. „Říkal jsem ti, že už tak máme nadstav. Budeš si muset obstarat volné místo.“ Otočil se k ostatním. „Udělejte jim prostor. A sežeňte někdo dědkovi šortky; dělá se mi z něj na blití.“

Jedna z žen hodila Horzovi krátké kalhoty. Navlékl si je. Zvedli ze země kombinézu a raketoplán odsunuli o pár metrů stranou, až zaduněl o trup na protější straně hangáru. Zallin se konečně zvedl z podlahy a vrátil se k ostatním. Někdo mu na rozkrok nastříkal anestetikum. *Díky bohu za nezatahovatel-né genitálie*, pomyslel si Horza. Opíral se o přepážku a pozoroval skupinku. Zallin byl ze všech nejvyšší. Paže jako by mu sahaly až ke kolenům a byly silné jako Horzova stehna.

Horza viděl, jak kapitán pokývl k němu a jedna z žen k němu vykročila. Měla drobný obličej s drsným výrazem. Kůži měla tmavou a plavé vlasy ježaté. Celé tělo vypadalo štíhle a houževnatě; Horzu napadlo, že má chůzi jako muž. Když přišla blíž, uviděl, že je trochu osrstěná v obličejí, na nohou

a na pažích, kam až to bylo poznat pod dlouhou košilí, kterou měla na sobě. Zastavila se před ním a prohlídla si ho od hlavy k patám.

„Budu ti sekundovat,“ oznámila, „i když nevím, co ti to pomůže.“

Byla to ta s pěkným hlasem. Horza i přes strach ucítil zklamání. Mávl jednou rukou. „Jmenuju se Horza, díky, že se ptáš.“ *Idiote! Řekl si v duchu. Pověz jim svoje pravé jméno a bude to. Proč jim neřekneš, že jsi taky Chameleon?*

„Yalson,“ vyrazila žena a napřáhla ruku. Horza nevěděl jistě, jestli to má být pozdrav, anebo její jméno. Zlobil se sám na sebe. Jako kdyby neměl už tak dost problémů, navíc přiměl sám sebe, aby uvedl pravé jméno. Nejspíš na tom nesejde, ale věděl až moc dobře, že rozdíl mezi úspěchem a selháním, ba i mezi životem a smrtí, často vytvářejí právě drobné chyby, zdánlivě nepodstatné omyly. Jakmile mu došlo, že přesně to se po něm chce, napřáhl se a stiskl jí ruku. Měla dlaň suchou a studenou, a taky silnou. Stiskla mu ruku. A pustila dřív, než jí mohl stisk oplatit. Neměl ponětí, odkud pochází, a tak se tím moc nezabýval. Tam, odkud je on, by tohle byla poměrně dost jednoznačná výzva.

„Tak Horza, ha?“ přikývla a dala si ruce v bok, přesně jako předtím kapitán. „Hodně štěstí, Horzo. Podle mě si Kraiklyn myslí, že Zallin je nejpostradatelnější člen posádky, takže mu nejspíš nebude vadit, pokud vyhraješ.“ Podívala se dolů na jeho pupek s povadlou kůží a na hubená prsa s vystupujícími žebry a naježila obočí. „Pokud vyhraješ,“ zopakovala.

„Vřelé díky,“ přikývl Horza a pokusil se zatáhnout břicho a vystrčit hrudník. Ukázal na ostatní. „To tam dohadujou sázky?“ Pokusil se o úšklebek.

„Jen na to, jak dlouho vydržíš.“

Horza té snahy o úsměv nechal. Uhnul od ženy pohledem a dodal: „Víš co, takovouhle depresi bych nejspíš zvládnul sám

a bez tvéj pomoci. Takže se nedej rušit, jestli si chceš jít taky něco vsadit.“ Znovu se jí zadíval do obličeje. Nenacházel na ní žádný soucit, dokonce ani sympatie. Znovu si ho prohlížela odshora dolů, pak přikývla, otočila se na pětнику a vrátila se k ostatním. Horza ucedil nadávku.

„Můžeme!“ Kraiklyn tleskl rukama v rukavicích. Skupina se rozdělila a lidé se postavili podél stěn hangáru, takže byli kolem nich dvou. Zallin stál na protějším konci uvolněného prostoru a vztekle se na Horzu mračil. Horza se odstrčil od překážky, oklepal se, snažil se uvolnit a připravit.

„Takže na smrt, a oba,“ hlásil Kraiklyn s úsměvem. „Žádný zbraně, ale nevidím tu žádný rozhodčí, takže... se smí všechno. Dobrý... do toho.“

Horza uvolnil trochu místa mezi sebou a přepážkou. Zallin šel k němu, byl přikrčený a paže držel jako dvě přerostlá kusadla nějakého obřího hmyzu. Horza věděl, že pokud by použil všechny vestavěné zbraně (tedy pokud by je všechny měl; pořád si musel připomínat, že mu na Sorpenu vzali jedové zuby), nejspíš by bez větších potíží vyhrál, snad jen pokud se Zallinovi nepodaří nějaká šťastná rána. Jenže právě tak jistě věděl, že kdyby použil jedinou účinnou zbraň, která mu zbyla – jedové váčky pod nehty –, ostatní by uhodli, co je zač, a bylo by stejně po něm. Ještě by mu asi prošlo, kdyby nějak použil zuby a Zallina kousl. Jed postihuje centrální nervovou soustavu a Zallina by zpomaloval postupně; nejspíš by si toho nikdo nevšiml. Ale kdyby ho poškrábal, bude jim to osudné oběma. Jed ve váčkách pod jeho nehty paralyzuje svaly sekvenčně, počínaje místem, kde vnikne do těla, takže by bylo jasně poznat, že Zallina poškrábalo něco jiného než obyčejné nehty. I kdyby to ostatní žoldáci nebrali jako podvádění, nejspíš by se Kraiklyn dovtíпил toho, že Horza je Chameleon, a dal by jej zabít.

Chameleon představuje hrozbu pro každého, kdo vládne silou, případně zbraněmi. Amahain-Frolok to věděl, a bude to

jasné i Kraiklynovi. Kromě toho je tu jistý prapůvodně lidský odpor k Horzově druhu. Nejenže jsou Chameleoni až příliš změnění oproti původnímu genofondu druhu, jsou navíc hrozbou lidské identitě, zpochybněním individualismu, a to dokonce i pro ty, za které se pravděpodobně nikdy nebudou vydávat. Nemá to nic společného s duší nebo ovládnutím těla či mysli; odpor, jak dobře věděli Idiřané, vzbuzuje behavioristické kopírování druhých. Individualitu, kterou většina lidí chová jako to nejvzácnější, co na nich vůbec je, jako by snadnost, se kterou na ni Chameleon dokáže nakašlat a použít ji jako převlek, měnila v cosi laciného.

Změnil se ve starce a to dědictví na něm stále spočívá. Zallin už byl hodně blízko.

Mladík se po něm vrhl, obrovské paže použil jako kleště, nemotorně se pokusil do nich Horzu sevřít. Horza mu uhnul a uskočil stranou, rychleji, než Zallin očekával. Než po něm stačil jít znovu, Chameleon mu zasadil kop do ramene, který byl ovšem určený pro hlavu. Zallin zanažoval. Horza právě tak. Poranil si nohu. Mladík si mnul rameno a znovu šel k němu, nejdřív skoro ležérně, potom najednou švihl dlouhou paží a pěstí málem zasáhl Horzův obličej. Chameleon ucítil na tváři vítr od toho mohutného švihu. Kdyby ho rána zasáhla, bylo by po boji. Horza udělal klamný výpad jedním směrem, potom skočil jiným, otočil se na jedné patě a znovu vykopl mladíkovi mezi nohy. Zasáhl jej, ale Zallin se jen bolestně usmál a znovu se pokusil Horzu chytit. Ten sprej mu zřejmě sebral všechnen cit.

Horza kolem něj kroužil. Zallin na něj upíral oči a na obličejí měl výraz úporného soustředění. Paže měl pořád natažené před sebou jako kleště, prsty se co chvíli protahovaly, jako kdyby se zoufale toužily dotknout Horzova hrdla. Horza skoro ani nevnímal lidi stojící kolem nich a tím méně světla a zařízení hangáru. Neviděl nic kromě toho příkrčeného,

připraveného kluka před sebou, kromě jeho mohutných paží a stříbřitých vlasů, odrbaného trička a lehkých bot. Ty zaskřípaly na kovové palubě a Zallin se znovu vrhl po něm. Horza se rychle otočil a vykopkl vysoko pravou nohou. Zasáhl Zallina na levé ucho, načež se mladík odpotácel a chvilku si je mnul.

Horza věděl, že už zase sípavě dýchá. Spotřebovává příliš energie už jen tím, že se udržuje v maximálním napětí, připravený na příští útok, a zatím prostě Zallinovi dost neublížil. Tímhle tempem ho ten kluk brzy utahá, ani k němu nebude muset blíž. Zallin znovu rozpřáhl paže a postupoval. Horza unikl na stranu a jeho staré svaly zanaříkaly. Zallin se otočil. Horza skočil kupředu, znovu se otočil na jedné noze a tou druhou švihl proti jeho bránici. Zasáhl, ozvalo se uspokojující žuchnutí a Horza se už chystal odskočit, jenže vtom mu došlo, že nohu odtáhnout nemůže. Drží ji Zallin. Horza padl na palubu.

Zallin se kolíbal, jednu ruku měl spuštěnou ke spodní části prsou. Lapal po dechu, byl skoro zlomený v pase a potácel se – Horza tušil, že mu zlomil žebro –, jenže druhou rukou pořád držel Horzu za chodidlo. Ať se Horza kroutil a ať tahal, jak se dalo, nemohl sevření uvolnit.

Zkusil v dolní části pravé nohy provést potní pulz. Tohle nedělal od cvičení boje muže proti muži na Akademii na Hei-bohre, ale za pokus to stojí; za pokus stojí cokoli, co by mohlo přinést možnost se vymanit. Nevyšlo to. Snad zapomněl, jak se to dělá správně, anebo možná nedokázaly jeho uměle zestárlé potní žlázy reagovat dost rychle, ale ať tak, či onak, mladík ho pořád svíral. Zallin se vzpamatovával z úderu od něj. Potrásl hlavou, světla v hangáru se mu odrážela na vlasech; potom chytil Horzovo chodidlo i druhou rukou.

Horza začal kolem něj chodit po rukou, jednu nohu měl sevřenou, druhá visela dolů, snažil se uchytit něčeho na palubě. Zallin se na Chameleona upřeně díval a zakroutil prudce

rukama, jako kdyby se Horzovi snažil chodidlo urvat. Horza ten chvat vytušil, a tak se už ve chvíli, kdy ho Zallin zahajoval, vrhl celým tělem s ním dokola; takže skončil tam, kde začali, chodidlo měl v Zallinových rukou, dlaněmi ručkoval po podlaze a snažil se kopírovat mladíkovy pohyby. *Mohl bych mu jít po nohou; vrhnout se na něj a kousnout ho*, pomyslel si v zoufalé snaze něco vymyslet. *Jakmile by začal být pomalejší, měl bych šanci. Nevšimli by si toho. Potřebuju jen...* A pak se samozřejmě rozpomněl. Vždyť mu ty zuby vzali. Nakonec ho ti šmejdi staří – a Balveda – přece jen zabijí, v Balvedině případě dokonce ze záhrobí. Dokud ho Zallin takhle drží za nohu, zápas se vyvíjí jen jedním směrem.

A co, sakra, stejně ho kousnu. Tou myšlenkou překvapil sám sebe; zrodila se v něm a zároveň ji provedl dřív, než měl čas ji uvážit. Než stačil mrknout, už zatáhl tou nohou, kterou držel Zallin, a ze všech sil se odrazil rukama, takže se zhoupł mladíkovi mezi nohy. Zaťal zbývající zuby chlapi do pravého lýtka.

„ÁÁÁ!“ zařval Zallin. Horza se zakousl ještě víc a cítil, jak sevření na jeho chodidle lehce povolilo. Škubl hlavou nahoru, snažil se protivníkovi urvat kus tkáně. Měl pocit, že mu česka vybuchne a noha se zlomí, ale cloumal živou tkání plnou hubou a ze všech sil se vzpínal nahoru k Zallinovu trupu. Zallin ho pustil. Horza okamžitě přestal kousat a vrhl se co nejdál, protože soupeřovy ruce se prudce snášely k jeho hlavě. Horza vstal; kotník a koleno bolely, ale nebyly vážněji zraněné. Zallin kulhal k němu a z lýtka se mu řinula krev. Horza změnil taktiku, vrhl se kupředu a zasáhl mladíka přímo do břicha, pod rudimentární kryt tvořený pažemi. Zallin si přiložil ruce na břicho a spodek hrudi a reflexivně se přikrčil. Horza se při pohybu kolem něj natočil a oběma rukama jej zasáhl na krk.

Jindy by taková rána zabila, ale Zallin byl silný a Horza ještě stále slabý. Když se Chameleon napřimoval a otáčel se, musel se vyhnout několika žoldákům stojícím u stěny; boj je

zavedl přes celý hangár, z jednoho konce na druhý. A než Horza stačil zasadit další ránu, Zallin už zase stál a tvář měl pokryvenou frustrací a agresivitou. Zařval a vrhl se na Horzu, který se mu tak tak uhnul. Jenže Zallin při tom čelním ataku klopýtl a čirým štěstím se stalo, že zasáhl Horzu do žaludku hlavou.

Rána byla tím bolestnější a tím víc demoralizující, že byla nečekaná. Horza padl, převalil se a pokusil se přehodit Zallina přes sebe, ale mladík dopadl na něj a přimáčkl jej k palubě. Horza se zasmíval, ale nic se nestalo. Byl v pasti.

Zallin se zvedl na jedné dlani, druhou ruku zvedl nad hlavu a sevřel v pěst a šklebil se na muže, který ležel pod ním. Horzovi najednou došlo, že už nemůže udělat nic. Jen sledoval, jak se ta mohutná pěst zvedá a stahuje dozadu, tělo měl přimáčkuté, paže znehybněné, věděl, že je po všem. Prohrál. Chystal se cuknout co nejrychleji hlavou, aby se aspoň vyhnul té ráně drtící kosti, o které věděl, že každou chvíli přijde, a znovu se pokusil pohnout nohama, i když věděl, že to je beznadějně. Nejraději by zavřel oči, ale věděl, že je musí nechat otevřené. *Třeba se ten Kraiklyn slituje. Určitě si všiml, že jsem bojoval dobře. Jen jsem měl smůlu. Třeba to zarazí a...*

Zallinova pěst se na chvíli zastavila jako ostří gilotiny, když vystoupá do nejvyššího bodu, těsně před tím, než je spustí.

Rána nedopadla. Jak se Zallin vzepjal, ta druhá ruka, která nesla váhu horní části těla opřená o palubu, podklouzla; ujelela na jeho vlastní krvi a ustřelila pod ním. Zallin překvapeně hekl. Jak se hroutil k Horzovi, jeho tělo se přesunulo a Chameleon cítil, jak sevření povoluje. Vysoukal se zpod Zallina a ten se odvalil. Horza se odkulil na druhou stranu, div ne pod nohy žoldákům, kteří tam stáli a dívali se. Zallin se praštil hlavou do paluby – nijak silně, ale než stačil zareagovat, Horza se mu vrhl na záda, zaklesl mu ruce kolem krku a stříbrovlasou hlavou mu zvrátil dozadu. Objal Zallinův trup nohama z obou stran, seděl na něm jako v sedle a nepouštěl.

Zallin znehybněl a z hrdla sevřeného Horzovými rukama začalo vycházet chrčení. Má víc než dost síly na to, aby ze sebe Chameleona shodil, aby se převalil na záda a rozdrtil ho; jenže než by to stačil udělat, Horza by mu jediným šklubnutím zlomil vaz.

Zallin se zdola díval na Kraiklyna, který stál téměř přímo před ním. Horza se tam díval také, byl pokrytý pěnou potu, lapal po dechu, vzhlížel do těch tmavých, zapadlých očí. Zallin se trochu zazmítal, ale když Horza napjal svaly na předloktech, zase znehybněl.

Všichni se na něj dívali – všichni žoldáci, všichni piráti nebo korzáři nebo jak si chtějí říkat. Stáli u obou stěn hangáru a dívali se na Horzu. Ale jedině Kraiklyn se díval Horzovi do očí.

„Nemusí to být na smrt,“ zasípěl Horza. Chvíli se díval na stříbřité vlasy před sebou, které měl mladík místy přilepené potem k lebce. Pak se znovu podíval nahoru na Kraiklyna. „Vyhrál jsem. Můžete kluka vysadit na příští zastávce. Nebo pustit mě. Nechci ho zabít.“

Něco teplého a lepkavého jako by mu vzlínalo z paluby po pravé noze. Došlo mu, že to je Zallinova krev ze zranění na noze. Kraiklyn měl na obličeji zvláštní nepřítomný výraz. Laserová zbraň, kterou předtím vrátil do pouzdra, teď snadno vyklouzla zase ven a do jeho levé ruky a mířila Horzovi doprostřed čela. V hangáru bylo ticho a Horza uslyšel, jak ji zapnul a ona cvakla a zabzučela, asi tak metr od jeho lebky.

„V tom případě umřeš,“ oznámil mu Kraiklyn lhostejným, vyrovnaným tónem. „Na mojí lodi není místo pro někoho, kdo nemá sem tam žaludek na trochu toho vraždění.“

Horza se Kraiklynovi zadíval do očí přes nehybnou hlaveň laserové pistole. Zallin zasténal.

Prasknutí se rozlehlo po kovových prostorách hangáru jako výstřel. Horza povolil ruce, ale dál se díval veliteli žoldáků

do očí. Zallinovo bezduché tělo se svalilo na palubu a složilo se pod vlastní vahou. Kraiklyn se usmál a vrátil zbraň do pouzdra. Znovu cvakla a kňučení zesláblo.

„Vítám tě na palubě *Turbulence* v čistém vzduchu.“ Kraiklyn si vzdychl a překročil Zallinovu mrtvolu. Došel do poloviny jedné lodní přepážky, otevřel dveře a vyšel ven; vysoké boty dusaly po nějakých schodech. Většina ostatních šla za ním.

„Dobrá práce.“ Horza pořád klečel, ale teď se otočil po zvuku. Byla to zase ta žena s pěkným hlasem, Yalson. Znovu k němu napřáhla ruku, tentokrát aby mu pomohla vstát. Vděčně ruku přijal a zvedl se.

„Mě to nebavilo,“ oznámil jí. Setřel si předloktím pot z čela a podíval se ženě do očí. „Říkala jsi, že se jmenuješ Yalson?“

Přikývla. „A ty jsi Horza.“

„Zdravím, Yalson.“

„Zdravím, Horzo.“ Pousmála se. Horzovi se její úsměv líbil. Podíval se na mrtvolu ležící na palubě. Ze zranění na noze přestala téct krev.

„Co s tím chudákem?“ zeptal se.

„Asi bysme ho měli vyhodit,“ usoudila Yalson. Podívala se po jediných dalších lidech, kteří v hangáru zbyli; byli to tři silně osrstění a podobně urostlí muži v šortkách. Stáli v hloučku poblíž dveří, kterými odešli ostatní, a zvědavě si ho prohlíželi. Všichni tři měli na nohou těžké vysoké boty, jako kdyby se před chvílí začali převlékat do kombinéz, ale pak je z toho někdo ve stejnou chvíli vyrušil. Horza se div nerozesmál. Ale radši se jen usmál a zamával jim.

„Zdravím.“

„Ále, tohle jsou Spratsilatři,“ řekla Yalson. Tři chlupáci mu mávání opláceli tmavošedými pažemi a ne zcela sladěně. „Jednička, Dvojka a Trojka,“ pokračovala a na každého při tom postupně kývla. „Nejspíš jsme jediná Svobodná rota, která má skupinu klonů, ale paranoidních.“

Horza se na ni zadíval, jestli to myslí vážně, ale to už ti tři chlupatí lidé došli k němu.

„Tý nevěř ani slovo,“ prohlásil jeden hlasem tak jemným, až to Horzu překvapilo. „Nikdy nás neměla ráda. Jenom doufáme, že jsi na *naší* straně.“ Šest očí se na něj úzkostně upřelo. Ze všech sil se snažil usmívat.

„Na to se můžete spolehnout,“ slíbil jim. Oplatili mu úsměv, dívali se jedni po druhých a přikyvovali.

„Odneseme Zallina k vaktrubce. Vyhodíme ho nejspíš až jindy,“ řekla Yalson těm třem. Přistoupila k tělu. Dva ze Spratsilatří šli za ní a ve třech pak odnesli bezvládné tělo do jednoho místa hangáru, kde z paluby zvedli nějaké kovové desky, otevřeli vyklenutý průlez, nacpali Zallinovo mrtvé tělo do stísněného prostoru a potom zavřeli jak průlez, tak palubu. Třetí Spratsilatř si z nástěnného panelu vzal hadr a setřel z paluby krev. Potom skupinka srstnatých klonů zamířila ke dveřím a ke schodišti. Yalson přistoupila k Horzovi. Ukázala rukou někam na stranu. „Pojď, ukážu ti, kde se můžeš očistit.“

Šel za ní přes hangár ke dveřím. Za chůze se otočila. „Ostatní šli jíst. Jestli to stihneš, uvidíme se v jídelně. Prostě jdi po čuchu. A taky si musím jít vyzvednout výhru.“

„Výhru?“ podivil se Horza, když došli ke dveřím a Yalson natáhla ruku po něčem, co měl nejspíš za vypínače. Otočila se k němu a zadívala se mu do očí.

„Jasně,“ přikývla a stiskla jeden vypínač, na kterém držela ruku. Se světly to nic neudělalo, zato začal Horza cítit pod nohama chvění. Uslyšel zasyčení a něco jako zvuky čerpadla. „Vsadila jsem si na tebe,“ dodala Yalson, pak se otočila a vyběhla po schodech za dveřmi; brala dva najednou.

Horza se jen krátce rozhlédl po hangáru a šel za ní.

Krátce před tím, než zase *Turbulence v čistém vzduchu* přešla do warpu a její posádka usedla ke stolu, loď vypudila bezvládnou Zallinovu mrtvolu ven. Tam, kde našli živého v kombinéze, zanechali mrtvého mladíka v šortkách a otrhaném tričku, ať se točí a mrzne; tenká slupka molekul vzduchu se šířila kolem mrtvoly jako obraz odcházejícího života.

---

4. CHRÁM SVĚTLA

Turbulence v čistém vzduchu proletěla stínem měsíce, kolem holého povrchu s krátery – dráha vedoucí těsně u horního konce gravitační studně vám zařídí takovéhle doličky – a potom se hnala dolů, k modrozelené planetě zahalené mraky. Téměř jakmile minula měsíc, začala se její dráha zakřivovat a nos plavidla stále víc mířil pryč od planety, zpátky do kosmu. V polovině křivky *Turbulence* vypustila raketoplán, vymrštila jej k jednomu zamžnému obzoru planety, k vlekoucímu se okraji tmy, který se šířil po povrchu planety jako černý plášť. Horza seděl v raketoplánu s většinou pestré posádky *Turbulence*. Seděli na úzkých lavicích ve stísněném prostoru pro cestující a měli na sobě kombinézy, ovšem dost různorodé; dokonce i tři Spratsilatři měli na sobě každý trochu jiný model. Opravdu moderní byla jen ta, kterou měl Kraiklyn, kombinéza z Rairchu ukradená Horzovi.

Všichni byli ozbrojení a i zbraně byly stejně pestré jako kombinézy. Většinou lasery, nebo přesněji řečeno to, čemu se v Kultuře říká KREV – Koherentní radiačně-emisní výzbroj. Ty lepší fungovaly na vlnových frekvencích neviditelných pro lidský zrak. Pár lidí mělo plazmová děla nebo těžké pistole, jeden si nesl účinně vyhlížeující mikrohoufnici, ale jen Horza měl projektilovou pušku, a ještě k tomu starou, primitivní a pomalou. Podesáté nebo po jedenácté si prověřil její funkčnost a ocenil

to nadávkou. Prokrel i tu netěsnou starou kombinézu, kterou mu dali; hledí se už teď začínalo mlžit. Celé to bylo beznadějně.

Po vstupu do atmosféry planety Marjoin, kde měli napadnout a vydrancovat cosi se jménem Chrám světla, začal raketoplán prudce zrychlovat a vibrovat.

Turbulenci v čistém vzduchu zabralo patnáct dnů, než se přeplazila přes těch zhruba jedenadvacet standardních světelných roků, které dělily soustavu Sorpenu od soustavy Marjoinu. Kraiklyn se chvástal, že jeho loď umí dosáhnout skoro dvanácti set s, ale taky tvrdil, že taková rychlost je jen pro naléhavé situace. Horza si staré plavidlo prohlédl a silně pochyboval, že by se dopracovalo nad čtyřmístný výsledek, aniž by vnější warpovací motory rozmetaly loď i se vším, co v ní je, po celé hvězdné obloze.

Turbulence v čistém vzduchu byla poctivá pancéřovaná útočná loď z Hronu, jedné z těch úpadkových pozdějších dynastií, a postavili ji spíš na odolnost a spolehlivost než na výkon a sofistikovanost. Horza byl toho názoru, že to je vzhledem k technické dovednosti posádky jenom dobře. Loď byla asi sto metrů dlouhá, dvacet napříč a patnáct na výšku a k tomu měla – na vrchní části trupu vzadu – deset metrů vysoký ocas. Po obou stranách trupu byly boule warpových zařízení, podobné menším obdobám samotného trupu a připojené k němu pahýlovitými křídýlky uprostřed a tenkými napínanými spojkami vedoucím od míst hned za nosem plavidla. *Turbulence* měla proudnicový tvar, na ocase rychlostní fúzní motory a na čumáku taky drobný startovací motor pro použití v atmosférách a gravitačních studních. Horza byl toho názoru, že její vybavení má do dokonalosti hodně daleko.

Dali mu palandu po Zallinovi a měl se o ty dva čtvereční metry eufemisticky nazývané „kajuta“ dělit s Wubslinem, který na lodi dělal mechanika. Sám si tedy říkal inženýr, ale když

si s ním Horza pár minut povídal a snažil se z něj dostat nějaké technické podrobnosti o *Turbulenci*, došlo mu, že ten pořízek s bílou kůží toho o složitějších systémech plavidla moc neví. Ale nebyl protivný, nesmrđěl a při spánku většinou nevydával zvuky, takže Horza usoudil, že mohl dopadnout hůř.

Na lodi bylo osmnáct lidí v osmi kajutách. Kapitán měl samozřejmě jednu pro sebe, a Spratsilatři se dělili o jednu poměrně silně zavánějící; s oblibou nechávali dveře otevřené; všichni ostatní zase měli sklon je zavírat, když šli kolem. Horzu zklamalo zjištění, že na palubě jsou jen čtyři ženy. Dvě z nich se skoro neukazovaly mimo kajutu a s ostatními komunikovaly hlavně znaky a gesty. Třetí byla náboženská fanatička; když se ho zrovna nesnažila obrátit na víru v cosi, čemu říkala Plamenný kruh, věčně byla v kajutě, kde bydlela s Yalson, napojená a přehrávala si dokola fantasy neuronahrávky. Vypadalo to tedy, že Yalson je jediná normální žena na palubě, ale Horzovi bylo zatěžko ji vůbec jako ženu brát. Nicméně právě ona na sebe vzala starost o to, aby jej představila ostatním a pověděla mu tolik o lodi a její posádce, kolik potřebuje vědět.

Očistil se v jedné mycí kóji velké jako rakev a potom šel podle Yalsoniny rady po čichu do jídelny, kde si ho víceméně nevšímali, ale přece jen k němu po stole postrčili nějaké jídlo. Když si sedal mezi Wubslina a Spratsilatry, Kraiklyn mu věnoval jediný pohled, ale potom už si jej nevšímал a dál mluvil o zbraních a pancíři a taktice. Po jídle Wubslin dovedl Horzu do jejich kajuty a odešel. Horza si udělal místo na Zallinově palandě, přetáhl si přes to ztahané, bolavé a na pohled staré tělo přikrývku a usnul jako zabitý.

Když se probudil, sbalil Zallinův nepočetný majetek. Bylo to k smíchu; mrtvý mladík měl pár triček, šortek, dva krátké kilty, rezavý meč, sbírku levných dřvk v odraných pochvách a nějaké veliké plastové mikrostránkové knihy s pohyblivými obrázky,

ve kterých se, dokud jste je drželi otevřené, pořád dokola a dokola opakovaly scény z nějakých pradávných válek. To bylo tak zhruba všechno. Horza si nechal jeho netěsnou kombinézu, i když na něj byla hrozně veliká a nebyla nastavitelná, a tu mírně udržovanou a starobylou projektilovou pušku.

To ostatní odnesl zabalené do jednoho potrhanějšího prostěradla dolů do hangáru. Všechno tam bylo, jako když odešel. Nikdo se neobtěžoval odsunout raketoplán zpátky. A byla tam Yalson, svlečená do pasu, cvičila. Horza stál ve dveřích pod schody a díval se. Otáčela se, skákala, dělala salta vzad a kotrmelce, vykopávala nohama a rozdávala rány pěstmi do vzduchu a při každém tom svižném pohybu vydávala tlumené hekání. Když uviděla Horzu, nechala toho.

„Tak tě zase vítám.“ Sehnula se a zvedla z paluby ručník, potom si začala třít do sucha prsa a paže, kde se jí ve zlatavém chmýří leskl pot. „Už jsem si myslela, že jsi zhebnul.“

„Spal jsem dlouho?“ chtěl vědět Horza. Netušil, jaký systémem měření času na lodi používají.

„Dva standardní dny.“ Yalson si usušila ježaté vlasy a vlhký ručník si pak omotala kolem mírně ochlupených ramenou. „Ale prospělo ti to.“

„Cítím se líp,“ uznal Horza. Ještě se nestačil podívat do zrcadla nebo reverzéro, ale věděl, že jeho tělo se začíná vracet do normálního stavu a ztrácí geriatrický vzhled.

„To jsou krámy po Zallinovi?“ ukázala Yalson kývnutím na uzlíček, který nesl.

„Ano.“

„Ukážu ti, jak se zachází s vaktrubkou. Nejspíš to vyhodíme, až příště vystoupíme z warpu.“

Yalson otevřela palubu a poklop trubky pod ní, Horza pak hodil Zallinovy věci do válce a Yalson to zase zavřela. Chameleonovi se zalíbilo, jak Yalson voní, jen co pach jejího teplého zpoceného těla zachytil, ale kdovíproč v jejím chování k němu

nebylo nic, díky čemu by měl dojem, že z nich kdy bude něco víc než přátelé. Ale na téhle lodi se s přátelstvím spokojí. Rozhodně nějaké potřebuje.

Potom šli do jídelny něco zakousnout. Horza měl strašný hlad; jeho tělo se dožadovalo potravy, pokud se má přebudovat a přidat trochu objemu oproti té hubené postavě, kterou si osvojil, aby mohl hrát roli mimoplanetárního vyslance Sorpenské gerontokracie.

Aspoň že automatická jídelna tu funguje dobře a AG pole je podle všeho taky v pohodě, pomyslel si Horza. Když si Chameleon představil stísněné kajuty, hnusné jídlo a nepravidelnou, kolísavou gravitaci, zmocňovala se ho hrůza.

„...Zallin žádné opravdové přátele neměl,“ vykládala Yalson, potrášala hlavou a cpala se jídlem. Seděli v jídelně spolu. Horza chtěl vědět, jestli je na lodi někdo, kdo by třeba toužil pomstít toho mladíka, kterého on zabil.

„Chudák,“ zopakoval Horza. Odložil lžici, chvíli si prohlížel stísněný prostor jídelny s nízkým stropem, znovu cítil v rukou to rychlé, rozhodné prasknutí kostí, znovu v duchu viděl, jak se láme páteř, jak se bortí průdušnice, jak se ucpávají artérie... vypnul tomu klukovi život, jako když otočíte vypínačem. Potrásl hlavou. „Odkud byl?“

„Kdo ví?“ Yalson pokrčila rameny. Všimla si Horzova výrazu a mezi dvěma sousty dodala: „Hele, on by tě zabil. Je po něm. Zapomeň na něj. Jasně, není to lehký, ale... stejně to byl nudný patron.“ Dala si ještě trochu jídla.

„Jenom mě napadlo, jestli neexistuje někdo, komu bych něco měl poslat. Přátelé nebo příbuzní nebo...“

„Podívej, Horzo,“ přerušila ho Yalson a otočila se k němu, „kdo se dostane na palubu téhle lodi, už nemá minulost. Tady se to bere jako hrozná nevychovanost, ptát se někoho, odkud je a co dělal předtím. Možná máme všichni nějaký

tajemství, anebo prostě nechceme mluvit o pár věcech, co jsme udělali nebo co někdo udělal nám, a nechceme na ně ani myslet. Každopádně se to nesnaž zjistit. Na týhle kraksně je jediný místo, kde máš trošku soukromí, a to je tady mezi tvýma ušima, takže se ho snaž co nejvíc využít. Když dost dlouho přežiješ, třeba nakonec někdo dostane chuť ti o sobě všechno povědět, nejspíš až bude na mol... ale do té doby bys to po nich ani neměl chtít. No prostě... radím ti, abys to pro teď nechal tak.“

Horza už otevíral ústa, že něco řekne, ale Yalson pokračovala: „Teď hned ti řeknu všechno, co vím, čistě abych ti ušetřila vypytování.“ Odložila lžici a jedním prstem si utřela rty, potom se pootočila na židli a podívala se na něj. Zvedla ruku. Kratičké chloupky na předloktích a na hřbetech rukou dodávaly její tmavé kůži zlatavý nádech. Narovnala jeden prst. „Za prvé – loď: je z Hronu; už lítá stovky let. Měla nejmíň deset ne moc opatrných majitelů. Teď je bez příďovýho laseru, protože jsme ho zmrvili, když jsme se mu snažili změnit charakteristiky vlnové délky. Za druhé...“ narovnala další prst. „Kraiklyn: loď byla jeho, ještě než ho kdokoli z nás poznal. Tvrdí, že ji někde vyhrál ve Zkázce krátce před válkou. Já vím, že tu hru hraje, ale netuším, jak dobře mu jde. Ostatně je to jeho věc. Oficiálně si říkáme KSR, Kraiklynova svobodná rota, a on je šéf. Je to dost dobrý vůdce a nebojí se jít do toho s ostatními, když jde do tuhého. Velí tak, že jde první, a tím pádem je u mě v pohodě. Fór je v tom, že nikdy nespí. Má... něco jako...“ Yalson se mračila a očividně hledala ta pravá slova. „...posílený hemisférický dělení práce v mozku. Třetinu času jedna půlka spí a on je trochu mimo a v limbu; další třetinu času spí ta druhá a on je samá logika a čísla a moc dobře nekomunikuje. Ta zbylá třetina přijde, když je v akci nebo je nějaká nouzová situace, a to jsou obě půlky vzhůru a funkční. Takže je dost těžký se k němu připlížit, když se válí na palandě.“

„Paranoidní klony a Šéf s výměníkem v lebce,“ Horza zavrtěl hlavou. „No fajn. Dál.“

„Za třetí...“ vyhověla mu Yalson, „nejsme žoldáci. Jsme Svobodná rota. Vlastně spíš piráti, ale když nám Kraiklyn chce říkat takhle, jsme přesně to. Teoreticky se k nám může přidat každý, kdo jí zdejší jídlo a dýchá zdejší vzduch, ale v praxi si šéf vybírá trochu víc a vsadím se, že rád by byl ještě vybíravější. Každopádně... udělali jsme i pár zakázek, hlavně při ochraně, a nějaké ty eskorty pro lokality třetí úrovně, které zjistily, že se nějak zamotaly do války, ale většinou prostě útočíme a krademe tam, kde si myslíme, že nám to díky zmatku způsobenému válkou nejspíš projde. A přesně k tomu se chystáme i teď. Kraiklyn se dozvěděl o tom Chrámě světla v tomhle bohem zapomenutém koutě, na planetě, co s odřenýma ušima patří do třetí úrovně, a tvrdí, že to půjde snadno, tam i zpátky – abych použila jednu z jeho oblíbených hlášek. Prý tam je fůra kněží a pokladů; ty první postřílíme a ty druhý sebereme. Pak si to namíříme na Vavačský orbitál dřív, než ho Kultura zlikviduje, a koupíme náhradu za ten příďovej laser. Počítám, že ceny by měly být dost výhodné. Když se tam zdržíme dost dlouho, lidi nám to nejspíš začnou cpát i zadarmo.“

„Co se děje na Vavači?“ chtěl vědět Horza. Zatím se o ničem takovém nedoslechl. Věděl, že obří orbitál je v téhle části válečné zóny, ale byl by hádal, že se při své spoluvlastnické struktuře udrží mimo dostřel.

„Copak ti to kamarádi z Idiru neřekli?“ prohodila Yalson. Spustila ruku s nataženými prsty. „No dobře,“ pokračovala, když Horza jen pokrčil rameny, „jak patrně víš, Idiřani postupují po celém vnitřním boku Zálivu – kolem Třpytivého útesu. Kultura podle všeho pro změnu trochu klade odpor, anebo se na to přinejmenším chystá. Už to vypadalo, že dospějou k jedné z těch svých obvyklých dohod a nechají Vavač jako neutrální území. Idiřani kvůli těm svým náboženským zásadám týkajícím

se planet obyčejně nemají o óčka moc zájem, pokud je Kultura nepoužívá jako základny, a oni slíbili, že to neudělají. No kurva, vždyť pro ty veliký pojebaný VPSka, co dneska konstruují, ani *nepotřebují* základny na óčkách a prstencích, a vlastně ani na planetách a nikde... No prostě různý týpci a podivíni na Vavači si mysleli, že tam budou naprosto v klídku a nejspíš na vši tý galaktický palbě všude kolem pěkně vydělají... Jenže pak Idiřani oznámili, že nakonec *přece jen* obsadí Vavač, i když jenom formálně, bez vojenské účasti. Kultura na to, že to teda ne, obě strany odmítly porušit ty svoje velevzácný zásady a Kultura povídá: ‚Tak jo, jestli toho nenecháte, my to tam vyhodíme do vzduchu dřív, než se tam dostanete.‘ A přesně to se děje. Než tam doletí idirské válečné flotily, Kultura celý to mizerný óčko evakuuje a pak odpálí.“

„Oni chtějí *evakuovat orbitál?*“ zděsil se Horza. Něco podobného slyšel poprvé. Idiřané se při brífincích s ním o Vavači nezmínili ani jednou – a i když se vydával za mimoplanetárního vyslance Egratina, většina informací, které zvnějšku přicházely, byly jen klepy. Každý idiot mohl pochopit, že celý Záliv mrzutosti i s okolím se stane válčištěm, stovky světelných let napříč, stovky na délku a přinejmenším desítky do hloubky, ale co přesně se bude dít, to nebyl s to zjistit. Válka opravdu nabírá vyšší obrátky. Ale i tak by jen šílence napadlo snažit se všechny odstěhovat z orbitálu.

Yalson přesto přikývla. „Tak to říkají. Neptej se mě, kde na to seberou lodě; prostě tvrdí, že přesně tohle chtějí udělat.“

„Zbláznili se?“ vrtěl Horza hlavou.

„No, mám dojem, že to se stalo, už když do války vůbec šli.“

„Jasně. Promiň. Pokračuj,“ vyzval ji Horza a mávl rukou.

„Zapomněla jsem, co jsem chtěla říkat dál,“ ušklíbla se Yalson a zadívala se na ty tři natažené prsty, jako kdyby od nich čekala nápovědu. Pak se podívala na Horzu. „To bude asi všechno. Radím ti, abys moc nevystrkoval hlavu a držel

klapačku, dokud nedoletíme na Marjoin, kde je ten chrám, a když o tom tak přemýšlím, asi bys neměl moc vystrkovat hlavu ani potom.“ Zasmála se a Horza se přistihl, že se směje s ní. Přikývla a zase zvedla lžici. „Pokud z toho vyjdeš ve zdraví, lidi tě začnou víc brát, když jsi s nima už byl v palbě. Prozatím jsi na týhle lodi malej smrad, bez ohledu na to, co jsi dělal dřív, a bez ohledu na to se Zallinem.“

Horza se na ni pochybovačně díval a myslel na to, jak podniká útok na cokoli – i kdyby to byl nebráněný chrám – v aušusové kombinéze a s nespolehlivou projektilovou puškou. „No co,“ vzdychl si a nabral z talíře další trochu jídla, „jen když všichni zase nezačnete sázet na to, jak to poseru...“

Yalson se na něj chvilíčku dívala, potom se pousmála a zase se věnovala jídlu.

Oproti tomu, co tvrdila Yalson, projevil Kraiklyn větší zájem o Horzovu minulost. Šéf pozval Horzu k sobě do kajuty. Byla úpravná a uklizená, všechno urovnané a připevněné nebo v sítkách, voněla čistotou. U jedné stěny skutečné knihy, na podlaze absorpční koberec. Od stropu visel model *Turbulence* a na druhou stěnu byla připevněná velická laserová puška; vypadala výkonně, měla veliké baterie a na konci hlavně zařízení dělící paprsek. Leskla se v tlumeném světle místnosti, jako by ji někdo naleštil.

„Posaď se,“ ukázal Kraiklyn Horzovi na malou sedačku, sám přenastavil postel pro jednoho jako pohovku a svalil se na ni. Natáhl ruku dozadu na polici a vzal dvě čichací polní láhve. Jednu nabídl Horzovi, ten si ji vzal a zlomil uzávěr. Kapitán *Turbulence v čistém vzduchu* důkladně nasál výpary z vlastní nádobky, potom upil trochu kalné tekutiny. Horza se zařídil stejně. Tu látku znal, jen si nevzpomínal, jak se jmenuje. Jedna z těch, které můžete buď nasávat a zhulit se, anebo jen zdvořile popíjet; aktivní ingredience vydrží při tělesné teplotě

jen pár minut a stejně je trávicí soustava většiny humanoidů spíš rozkládá než absorbuje.

„Díky,“ řekl.

„No, vypadáš už o moc líp, než když jsi k nám přišel,“ poznamenal Kraiklyn připohledu na Horzovu hrud' a paže. Chameleon se po čtyřech dnech odpočinku a přecpávání se jídlem vrátil téměř do normálního stavu. Trup a končetiny se vyplnily kamsi téměř k původní svalnatosti, ale břicho nenarostlo. Kůže se napjala a nabyla zlatohnědého lesku, tvář působila pevněji a pružněji najednou. Vlasy mu od kořínek odrůstaly do tmava; zplihlé žlutobílé pozůstatky gerontokratových řídkých kučer si ostříhal. Dorůstaly mu i jedové zuby, ty ale budou potřebovat dalších dvacet dnů, než budou k použití.

„Taky se líp cítím.“

„Hm. Zallina je mi líto, ale určitě jsi pochopil můj přístup.“

„Jistě. A hlavně jsem rád, že jsi mi dal šanci. Někdo jiný by mě popadl a vyhodil.“

„Napadlo mě to,“ uznal Kraiklyn a pohrával si v ruce a polní láhví, „ale vycítil jsem, že nejsi úplně na prd. Nemůžu říct, že bych ti úplně věřil to o té droze na stárnutí a o Idiřanech, aspoň ne tehdy, ale napadlo mě, že v boji bys mohl k něčemu být. Měl jsi prostě kliku, co?“ Usmál se na Horzu a ten mu to oplatil. Kraiklyn se zadíval nahoru, na knihy na protější stěně. „Každopádně byl Zallin v podstatě zátěž; jestli mi rozumíš.“ Znovu se podíval na Horzu. „Ten kluk sotva věděl, kterým koncem namířit pušku dopředu. Stejně jsem počítal s tím, že na příští zastávce poletí z týmu.“ Znovu polkl trochu výparů.

„Jak říkám – díky.“ Horza dospěl k názoru, že jeho první dojem z Kraiklyna – totiž že Šéf je pěkný sráč – byl víceméně přesný. Pokud se chtěl Zallina tak jako tak zbavit, pak nebyl žádný důvod, aby ten boj byl na smrt. Horza se klidně mohl uložit někde v raketoplánu nebo v hangáru, anebo mohl totéž udělat Zallin. Jeden člověk navíc by *Turbulenci* nijak nepřep-

nil, aspoň ne na tu dobu, než se dostane na Marjoin, což není zas až tak dlouho a rozhodně nehrozilo, že tu vydýchají všechny vzduch nebo tak. Kraiklyn se jen chtěl předvést. „Jsem ti vděčný,“ prohlásil Horza, na chvilku zvedl láhev ke kapitánovi a znovu se nadechl. Pečlivě si prohlížel Kraiklynův obličej.

„Tak mi řekni, jaké je dělat pro tu trojňohou bandu,“ vyzval jej Kraiklyn, usmál se a jednou rukou se opřel o policičku vedle pohovky. Nakrčil obočí. „Hmm?“

Á-ha, řekl si v duchu Horza. Odpověděl ale: „Neměl jsem dost času to zjistit. Ještě před padesáti dny jsem byl kapitánem námořní pěchoty na Sladdenu. O tom jsi asi neslyšel, co?“ Kraiklyn zavrtěl hlavou. Horza na téhle povídačce dělal poslední dva dny a věděl, že i kdyby si to Kraiklyn prověřil, zjistí jen, že taková planeta existuje, že jejími obyvateli jsou z valné části humanoidi a že nedávno upadla pod idirskou nadvládu. „Zkrátka, Idiřani nás chtěli popraviti za to, že jsme bojovali i po kapitulaci, ale mě si pak vybrali a řekli mi, že mě nechají naživu, když pro ně udělám jednu práci. Že se prý dost podobám jednomu dědkovi, kterého chtěli získat; když ho odstraní, budu ochotný se za něj vydávat? No co, sakra, co můžu ztratit, říkám si. A tak jsem skončil na tom Sorpenu s tou drogou na stárnutí a vydával jsem se za jednoho jejich ministra. A docela mi to šlo, jenže pak se objevila ta ženská z Kultury, celý ten můj cirkus odhalila a mě div nezabili. Už mě chtěli oddělat, jenže pak ji přiletěl zajmout idirský křižník. Zachránili mě a ji zajali a vraceli se k flotile, ale pak na ně vletělo to VKJčko. Nacpali mě do kombinézy a vyhodili ven, ať čekám na flotilu.“ Horza doufal, že jeho vyprávění nezni moc naučeně. Kraiklyn se díval do láhve a mračil se.

„Jedna věc mi na tom nesedí.“ Podíval se na Horzu. „Proč by křižník letěl sám napřed, když flotila je hned za ním?“

Horza pokrčil rameny. „To vážně nevím. Skoro ani neměli čas udělat se mnou debrífink, a už tu bylo to VKJčko. Nejspíš

kvůli něčemu hodně toužili dostat tu ženskou z Kultury a myslili si, že kdyby čekali na flotilu, VKJ by se toho domákla, naložila by ji a vypadla.“

Kraiklyn přikývl a tvářil se zamyšleně.

„Hm. Tak to ji museli chtít fakt moc. Viděl jsi ji?“

„Jo, jasně že viděl. Než mě do toho namočila – i po tom.“

„Jak vypadá?“ Kraiklyn krčil obočí a zase si pohrával s láhví.

„Vysoká, štíhlá, docela pěkná, ale taky protivná. Na můj vkus kurevsky přechytralá. Nevím... moc se nelišila od jiných ženských z Kultury, co jsem poznal. Jako že... každá sice vypadá jinak, to jo, ale jinak se nevymykala.“

„Tvrdí se, že jsou něco extra, tihle agenti Kultury. Že dokážou různý... fígle, víš? Že mají různý speciální adaptace a nóbl tělesnou chemii. Víš o něčem zvláštním, co ona uměla?“

Horza zavrtěl hlavou a přemítal, kam tohle míří. „O ničem nevím,“ odpověděl. Nóbl tělesná chemie, řekl Kraiklyn. Že by Šéf něco začínal tušit? Že by považoval i Horzu za agenta Kultury, nebo rovnou za Chameleona?

Kraiklyn se pořád díval do své lahve s drogou. Přikývl a povídá: „Některá z těch z Kultury, to jsou asi tak jediný, se kterými bych chtěl něco mít. Povídá se, že mají fakt slušný tyhle... změny, víš?“ Kraiklyn se podíval na Horzu, zamrkal a inhaloval drogu. „Mezi nohama; chlapi mají zdokonalený koule, jasný? Nějaká recirkulace... A ženy něco podobného; prej dokážou udržet orgasmus celý hodiny, kurva... no, nebo přinejmenším minuty...“ Kraiklyn nasadil lehce zasněný pohled a nedořekl. Horza se snažil nevypadat tak pohrdavě, jak se cítil. Už zase, pomyslel si. Pokusil se spočítat, kolikrát už slyšel lidi – většinou ze společností úrovně tři nebo čtyři, obvykle v zásadě tuctového lidského typu a dost často ne mužského pohlaví, žvanit tlumeným, závistivým a obdivným tónem o tom, jak to Kultura „dělá líp“. Ale Kultura byla pro

jednou úchylně diskrétní a bagatelizovala to, do jaké míry se její členové rodí s vylepšenými genitáliemi.

Přirozeně že taková skromnost u všech jen posilovala zájem a Horza sem tam pěkně zuřil na lidi, kteří projevovali takovou podlézavou úctu ke kvazitechnologické sexualitě Kultury. A od Kraiklyna ho to nepřekvapilo ani trochu. Říkal si, jestli i Šéf nemá nějakou levnou chirurgickou úpravu napodobující techniky Kultury. Není to nic neobvyklého. A není to ani moc bezpečné. Dost často se taková vylepšení dělají na koleně, hlavně na mužích, a bez veškeré snahy vylepšit i srdce a zbytek oběhové soustavy – kdyby nic jiného – tak, aby udržely krok se zvýšenou námahou. (V Kultuře je samozřejmě posílený výkon fixován geneticky.) Podobné neobratné napodobování tohoto symptomu dekadence Kultury hodně lidem zlomilo srdce, a to doslova. *Mám dojem, že teď dojde na ty báječné drogové žlázy,* pomyslel si Horza.

„...Jo, a potom ty jejich drogový žlázy,“ pokračoval Kraiklyn, pořád měl rozostřený pohled a přikyvoval si. „Podle všeho si můžou šlehnout skoro cokoli a skoro kdy chtějí. Jenom si to představ. Vnitřní výměšky, co je dostanou do rauše.“ Kraiklyn hladil láhev. „A to víš, jak se říká, že ženskou z Kultury nemůžeš znásilnit?“ Nevypadalo to, že očekává odpověď. Horza zachoval mlčení. „Jo, je to klasa, tyhle ženský. Ne jako některý ty krávy tady na lodi.“ Pokrčil rameny a znovu nasál z láhve. „Ale i tak...“

Horza si odkašlal a předklonil se na sedadle, ale na Kraiklyna se nepodíval. „Každopádně je teď mrtvá,“ řekl a zvedl zraky.

„Hm?“ vyrazil Kraiklyn nepřítomně a podíval se na něj.

„Ta žena z Kultury,“ dodal Horza. „Je mrtvá.“

„Aha, takhle.“ Kraiklyn přikývl, pak si odkašlal a zeptal se: „Tak co chceš podnikat dál? Já teda tak jako čekám, že půjdeš s náma na tu akci s chrámem. Myslím, že nám to dlužíš... za svezení.“